

★
မြေလောင်
အချစ်မယို
အလွမ်းစင်ညို့

၁၀၀ အုပ်ပြန်အထူး

အပိုင်း(၁) (က)

ချစ်သူ့ခြေသံ

မိုးစက်ပွင့်လို အေးမြလေမလား

နှင်းပွင့်လိုများ သိမ်မွေ့လေမလား

ယုန်ကလေးပမာ နူးညံ့လေမလား

ကျားကြီးကဲ့သို့ မာန်ဟု နံပြင်းမလား

နေမင်းကဲ့သို့ ပူလောင်လေမလား

စိုးထိတ်ဗျာဝေ...အချစ်တစ္ဆေ

သင်...ဘယ်ကိုင်းမှာ နေသလဲ...၊

ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်

ငါ့အားခြောက်လှန့်လေမလား...၊

ဟော...ဖြောက်ဖြောက်ခြွဲခြွဲရုပ်ရုပ်

ကြားနေရပြီ...၊

မိုးပွင့်ကြွေသံလား

နှင်းပွင့်ကြွေသံလား

လေပူလေညင်းတိုးဝေသံများ

ချစ်သူခြေသံလား

မှန်းဆမသိ... ဘယ်အရပ်ကလဲ..၊

ဟော...ဖြောက်ဖြောက်ခြွဲခြွဲရှုပ်ရှုပ်

ကြားနေရပြန်ပြီ...၊

ခြေသံခြေသံ..သူ၏ ခြေသံ

မလာစေချင်...လာစေချင်နှင့်

အို..ဝေခွဲရခက်သည့် ..အချစ်တစ္ဆေ။

အခန်း(၁)

ဘုရားမှ တစ်ပါး ကိုးကွယ်ရာမရှိ။

ကြည်နူးမှု၊ အေးချမ်းမှုများ ဖြင့် ဘုရားရှိခိုး မေတ္တာပို့ အမျှဝေအပြီး တွင် တောင်းဆိုပြုနေကြအတိုင်း မရိုးနိုင်စွာ ဆုတောင်းလိုက်သည် ။

“မဟာဂရုဏာတော်ရှင် အတုမရှိ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား၊ ဖြစ်လေရာဘဝတိုင်း၌ ဘုရားတပည့်တော်မသည် မျက်နှာများ သော မိန်းမများ သော ဖခင်၏ ရင်သွေးအဖြစ်မှ ကင်းဝေးရပါလို၏ ဘုရား”

နွေ..ထိုဆုကိုပန်ပြီးတိုင်း ရင်မှာ ဆို့နှင့်သွားသည် ။ ဦးသုံးကြိမ်ချ ဝပ်တွားအပြီးတွင် ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်ကို ဖူးမြော်လိုက်သည် ။

လက်ယာဘက် နားထင်တော်စပ်တွင် ရှိနေသော မှဲ့ရှင်တော်မှာ ယခင်ထက်စာလျှင် နားတော်ဘက် ပို၍ ကပ်သွားသည် ဟု ထင်မြင်မိသည် ။ စိတ်ကပဲထင်လို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ နွေ ဘယ်သူကိုမှ မပြောမိစေရန် သတိထားရမည်။ မှဲ့ရှင်တွေ၏ ရွေ့လျားမှုကို ယခုကာလ၌ မည်သူမှ တိတိကျကျ မှတ်တမ်းမတင်နိုင်ပါချေ။

နွေရင်ထဲ ခိုးလိုဦးလု ဖြစ်နေသည်။ ။

နွေ့ကို တစ်စုံတစ်ယောက် စောင့်ကြည့်နေသည် ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။ ။

ကျိုက်ပေါလော မှဲ့ရှင်တော်၏ မျက်နှာတော်ကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ဖူးမြော်နေသော နွေသည် မျက်လွှာကို အသာချလိုက်သည်။ ။
နောက်ကျောမလှိုသလို ခံစားမှုမျိုးသည် လူတိုင်း၏ မနောအာရုံ စွမ်းအားတစ်မျိုးကြောင့် လည်း ဖြစ်နိုင်သည် ဟုတ်မည်။

နွေ့ကို တစ်ယောက်ယောက်ကြည့်နေလိမ့်မည်။

ချထားသော မျက်နှာကိုပင့်ကာ ဝေဝဲအကြည့် နွေ့ရင်မှာ ‘ဒိုင်းခနဲ’ မြည်ဟည်းသွားသည်။ ။

ရှင်ဥပဂုတ် ရဟန္တာဆင်းတုအနီး ရပ်နေသူ၏ စူးရှသော မျက်လုံးအစုံနှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့လိုက်ရ၍ ဖြစ်သည်။ ။

“ဟင်း”

မကျေမနပ် ပင့်သက်ကိုချကာ ချက်ချင်းပင် မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ ။

ဘာဖြစ်၍ များ နွေ့ရင်ထဲ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားရတာလဲ။ နွေ့ကိုယ်နွေ့ မကျေမနပ်နိုင်ပါ။

သို့သော်...

တဒင်္ဂအကြည့်တွင် ကပ်ငြိပါလာသော ရုပ်အသွင်ကို အသိအမှတ်မပြုပဲ မနေနိုင်။

ထူးထူးကဲကဲ ချောမောခန့်ညားသော ယောက်ျားတစ်ဦး...ဟူ၍ ..

လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း ဝင်ရောက်လာမှုများကို ဇွတ်အတင်းမောင်းနှ

င်ပစ်ရင်း ယောဂီတဘက်ကိုခေါက်ကာ လက်ကိုင်အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။ ။

ပုဆစ်ဖူးတုပ် ထိုင်ထားသဖြင့် ကျင်နေသော ခြေကို အနေအထား ပြောင်းကာ ဖြေဖျောက်ရင်း ခေတ္တငြိမ်နေမိသည်။ ။

တစ်ဆက်တည်း အဖော်ခေါ်လာသော မပွားကို ဝေ့ဝဲကာ ကြည့်မိပြန်သည်။ ။

“ဒီကောင်မလေး ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

စိတ်တွင်း မကျေမနပ် ရေရွတ်မိသည်။ ။

“မမ”

ထိုစဉ် နွေ မျှော်လင့် မထားသော အပြုအမူတို့ ကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။ ။

ကိုလူချောသည် နွေ့ရှေ့တည့်တည့် ခူးထောက်ထိုင်လိုက်ရင်း နွေ့မျက်နှာကို ခပ်ရဲရဲ ကြည့်ကာ ထပ်ဆင့်ခေါ်ပြန်သည်။ ။

“မမ”

ရဲတင်းလွန်းသော သူ့အပြုအမူကြောင့် နွေ့ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားရာမှ ဒေါသဖြစ်သွားသည်။ ။ မျက်မှောင်ချီကာ တင်းတင်း ပြန်ကြည့်လိုက်၏။

“မမနာမည် နွေ့ပါနော်”

ရိုးနေပြီ။ နွေ့အတွက် ဒါမျိုးတွေ ရိုးနေပြီလေ။ နွေ့တုံ့ပြန်မှုဘာမှ မပေးတော့ဘဲ မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။ ။

“နေပါဦးမမ၊ ကျွန်တော်ပြောဦးမယ်”

ဤကဲ့သို့ ခပ်ကြောင်ကြောင် အပြုအမူမျိုးလောက်တော့ နွေမမှုခဲ့ပါလေ။ ထို့ကြောင့် ခပ်တည်တည်ဖြင့် သူ့ရှေ့မှ ပင် ကျော်ခဲ့သည်။ ။

သူကြောင်အမ်းအမ်းနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

နွေ မပွားကို ကျောက်လှည်းဘီးနားတွင် ရှိလေမလားဟူသော အတွေးဖြင့် ထိုနေရာသို့လာခဲ့သည်။ ။ သို့သော် မပွားက ရှိမနေ။

ကျိုက်ပေါလော ဘိုးဘိုးကြီး နတ်ကွန်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ရပြန်သည်။ ။

“တော်တော်ဒုက္ခပေးတဲ့ ကောင်မလေး၊ နောက်ခေါ်မလာတော့ဘူး”

ဟု စိတ်တွင်း ကြိမ်းဝါးရင်း ရှာဖွေရပေသည်။ ။

“ဟော...မမလေး ပြီးသွားပြီ”

သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း နတ်ကွန်းထဲမှ ပြေးထွက်လာသော မပွား၏ ပျာပျာသလဲ အပြုအမူကြောင့် နွေစိတ်ဆိုးမှုများ ပြေပျောက်သွားသည်။ ။

ကလေးသာသာ အရွယ်ပဲ ရှိသေးတာပဲ နွေ့လို ဘုရားအကြာကြီး ဘယ်ရှိခိုးမလဲလေ။ ဖြေသာစိတ်ကလေးဖြင့် ခွင့်လွှတ်ပြီး ဖြစ်သွားရာ..

“ကျောက်တုံးကော မခဲ့ပြီးရဲ့ လား”

“မ ပြီးပြီ တကယ်ပေါတာ”

“ဘာလဲ အတုံးသေးသေးလေး မလို့ လား”

“ဟုတ်...ဟာ..ဟုတ်ပါဘူး”

မပွားကို ကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်မိသည်။ ။

“လာ...သွားကြရအောင် ကြီးကြီး ဈေးမှာ စောင့်နေတယ်”

စကြိုလမ်းလေးအတိုင်း လျှောက်အလာ၌ ကြိုရောက်နေနှင့် သော
ကိုလူချောက ခေါ်ပြန်သည်။ ။

“မမ”

“ဒီလူနှယ်”

နွေ စိတ်ညစ်သွားသည်။ ။ နွေ့ရှေ့ကဆီးပြီး ရပ်လာသော ကိုလူချော
ကို မျက်မှောင်ချီကာ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။

နွေ့ထက် ခေါင်းတစ်လုံးပိုမြင့်သော သူ့အရပ်ကြီးက နွေ့ရှေ့မှ မိုးမိုး
မတ်မတ်နှင့် ...နွေ့စိတ်တိုနေပြီဖြစ်ရာ..

“ရိုင်းလှချည်လား”

“မမက ဆန္ဒစောနေတာကိုး၊ ကျွန်တော့်စကားလေးဆုံးအောင်နား
ထောင်ပါဦးလား”

“တော်..သူတော်ကောင်းတွေလာတဲ့ နေရာမျိုးမှာ သူတော်ကောင်း
အပြုအမူမျိုးပဲ ပြုသင့်ပါတယ်”

“ဒါက မမဆန္ဒစောပြီး အကျိုးအကြောင်းလေးမှ ဆုံးအောင် နားမ
ထောင်ပဲကိုးဗျ”

“မလိုပါဘူး၊ ငါ့လောက ငါ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူစိမ်းယောက်ျားလေး
တစ်ဦးနဲ့ မှ ပတ်သက်စရာမရှိဘဲ မင်းစကားကို ငါက ဘာကိစ္စနားထောင်
ရမှာလဲ”

“စကားကို ဆုံးအောင်နားထောင်လိုက်ရင် ရှင်းသွားမဲ့ ကိစ္စဗျာ၊ နား
ထောင်ပါ ဒေါ်နွေ”

“မင်းငါ့ကို အမိန့်ပေးနေတာလား”

“ထင်ချင်သလိုထင်ဗျာ၊ မမအပြုအမူတွေက တစ်ဖက်စွန်းရောက်နေပြီ၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို ငမ်းရှူးထပြီး လာ နောက်ပိုးနေတဲ့ လူ မဟုတ်ဘူး ဗျ”

နွေ့နည်းတူ သူကပါ ကျွဲမြီးတို ဟန် ပါနေလေပြီ။

နွေ့ ငေါ့မိ၏။

“ဪ...ဪ...အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်ရတော့မှာ ပေါ့နော်”

“ဖြစ်ပါတယ်...ဒီလိုပါ ကျွန်တော် မမအိမ် ရောက်ခဲ့ပါတယ်၊ မမကျို က်ပေါလော သွားတယ်ဆိုလို့ ဒီကို လိုက်လာတာပါ”

တဒင်္ဂတော့ နွေ့တွေဝေသွားသည် ။ သူ့ရုပ်သွင်သည် လိမ်ညာအကြောင်ရိုက်နေသော ဟန်ပန်မျိုးလည်း မဟုတ်နိုင်ပါ။

သို့သော် ခပ်တင်းတင်း စေ့ထားသော နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာ၏ ပိပိရီရီစေ့ ထားမှုက လျှို့ဝှက်တတ်သော နှုတ်ခမ်းများ ဟု နွေ့နားလည်နေသည် ။

အထူးသဖြင့် ရုပ်ချောသော၊ ရဲတင်းဖျတ်လတ်သော သူ့ကို ရှောင်ကွင်းလိုစိတ်များက နွေ့ကို နှိုးဆွနေရာ နွေ့ ထွက်ပေါက်ရှာနေမိသည် ။

“ကျွန်တော် မမလှမြတ်သူရဲ့ မောင်ပါ”

“ဘာ..မိသူမှာ မောင်မရှိဘူး၊ မင်းလာ မပြီးနဲ့ ”

“အာ...လောကြီးသွားလို့ ပါ၊ မမလှမြတ်သူရဲ့ မောင်တစ်ဝမ်းကွဲ”

“ဆောရီးပဲ ဒါဆိုရင် မင်းလူမှားလို့ ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ငါ့အသိထဲမှာ မောင်ရှိတဲ့ လှမြတ်သူ မရှိတာ ကျိန်းသေတယ်၊ ကဲ...ငါ့အတွက် လမ်းဖယ်ပေးပါ”

နွေ့ ရှောင်ကွင်းထွက်သွားလျှင် သူက လိုက်ကာဆီးပါက ထုတ်တိုး

သလိုဖြစ်ပြီး ဣန္ဒြေမဲ့သွားနိုင်သဖြင့် နွေက ဖယ်ခိုင်းလိုက်သည် ။ သို့သော် သူကမဖယ်။

“နောက်တော့ ဖယ်ပေးမှာ ပါ ဖြည်းဖြည်းပေါ့၊ မမလှပေးလိုက်တဲ့ စာ ကျွန်တော့်မှာ ပါပါတယ်၊ မမဖတ်ကြည့်လိုက်ရင် ရှင်းသွားမှာ ပါ”

သူက ပြောပြောဆိုဆို အိတ်ကပ်ထဲမှ စာကိုနှိုက်ကာ နွေအား ကမ်းပေးသည် ။

နွေက ကမ်းလင့်လာသော သူ့စာကို ဥပေက္ခာပြုလျက် သူ့ဘေးမှ ဖြတ်ကျော်ကာ ခပ်သွက်သွက် ထွက်ခဲ့သည် ။

မပွားက ရုတ်တရက် ကြောင်သွားရာမှ နောက်မှ ပြေးလိုက်လာသည် ။ သူ လိုက်မလာ။

“လိုက်မလာဘူး၊ မမလေး၊ လက်ပိုက်ပြီး ကြည့်ကျန်ခဲ့တယ်”

မပွားက လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်နှင့် လိုက်ပါလာရင်း ပြောလေရာ

...

“ဣန္ဒြေနဲ့ လာစမ်း၊ ကြည့်မနေနဲ့ ”

တိုးတိုးကျိတ် မာန်မဲလိုက်ရင်း ကား၏ တံခါးသော့ ဖွင့်လိုက်သည် ။

“ချောတော့ အတော်ချောတဲ့ အစ်ကိုကြီး ၊ မမလေးဘဲဆိုရင် သိပ်လိုက်တာပဲ”

“မပွား”

“ရှင်”

“နင့် ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း”

မပွားကို ငေါက်လိုက်ပြီး ကားထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။ သူ့ရှိရာသို့ မျ

ကံလုံးရောက်မသွားစေရန် သတိထားလိုက်ရသည်။ ။

မပွားကဇာတ်ကလေးပု ၊ လျှာကလေး တစ်လစ်လုပ်ကာ ကားထဲဝင် ထိုင်လိုက်သော်လည်း မျက်လုံးအစုံက ကိုလူချောထံသို့ ရောက်ရှိသွားပြန်သည် ကို နွေသတိထားလိုက်မိသည် ။ မပွား နှုတ်ခမ်းများမှာ ရွှစိရွှစိဖြစ်နေသည် ။ နွေအား ပြောစရာ စကားရှိနေလေပြီ။

နွေကားမောင်းထွက်ခဲ့တော့ မပွားက နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်လုပ်ရင်း...

“ဆိုင်ကယ်နဲ့ လိုက် လာပြီ မမလေး”

မပွားကို မဟန့်တားတော့...

နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှ သူ့ကို တွေ့မြင်နေရသည် ။

ယာမဟာအနီလေးဖြင့် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် မောင်းနေရာမှာ ကံကော်ရိပ်အလွန်တွင် အရှိန်မြင့်ကာ နွေကားကို ဖြတ်ကျော်သွားသည် ။ ပြီး... နွေဘက်လှည့်ကာ ဆလံပေးသွားလေသည် ။

‘တော်တော် မျက်နှာရှုတဲ့ လူ’ ဟု စိတ်တွင်းကောက်ချက်ချရင်း မဲ့လိုက်သည် ။

ပြီးမှ ပြီးခြင်း၊ မဲ့ခြင်း၊ စိတ်တိုခြင်း၊ ကြည်နူးခြင်းစသော ပြုမူချက်တို့ သည် ခံစားချက်တစ်မျိုးဖြစ်သည် ။ ထိုခံစားချက်မျိုးကို သူစိမ်းယောက်ျားလေးတစ်ဦးနှင့် ပတ်သက်၍ နွေမခံစားလို။ ခံစားမှုမျိုး မဖြစ်စေရန်လည်း နွေ့ကိုယ်နွေ သတိနှင့် ဟန့်တားလိုက်ရသည် ။

“ခစ်” ခနဲ့ မပွားရယ်သံသည် နွေ၏ မျက်မှောင်ချိုမှုအောက်ဝယ် ပျောက်ကွယ်သွားသည် ။

နွေဒေါသကို ဖြေဖျောက်လိုက်သည် ။ နွေစိတ်ကို နွေသာပိုင်စိုးချင်သည် ။ ဘယ်သူ့အတွက်မှ ခံစားမှုရသ အမျိုးမျိုး မခံစားချင်ပါ။ ပိုင်စိုးခြင်းကို နွေ လက် မခံနိုင်ပါ။ အထူးသဖြင့် ယောက်ျားများ ။ အလွန်ချောမောသော ယောက်ျားများ ။

အခန်း(၂)

ညွှန့်ခန်းထဲ ခြေချမိသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရင်ခုန်သံ နှစ်ဆမြန်သွားပြန်သည် ။

ဆက်တီထက် အကျအန ခြေချိတ်ထိုင်ကာ နွေအား ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်နေသော သူ့ကိုတွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ပင်။

အိမ်ရှေ့၌ ဆိုင်ကယ်မတွေ့ပါဘဲလျက် သူရောက်နေခြင်းကို နွေအံ့အားသင့်သွားသည် ။ အကယ်၍ နွေသာ သူ့ဆိုင်ကယ်ကို အိမ်ရှေ့၌ တွေ့မြင်လိုက်ပါလျှင် နွေချက်ချင်း ပြန်လှည့်ထွက်သွားမည်ဖြစ်သည် ။

“မမ ကားရပ်ရင် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ ကျွန်တော့်ဆိုင်ကယ် အိမ်ဘေးမှာ ရပ်ထားခဲ့တာလေ ဟင်း..ဟင်း”

နွေစိတ်ကို ဖောက်ထွင်းမြင်သည့် အလား သူပြောလိုက်သည် ။ နွေအံ့ဩမှုကို မျက်နှာပြင်၌ မပေါ်လွင်အောင် တင်ထားပါလျက် သူက ဘယ်ကဲ့သို့ သိမြင်စေသနည်း။

“ဒီ...သူငယ် နှစ်ခေါက်တောင်ရှိပြီ သမီး”

“ဒီမှာ သမီးသူငယ်ချင်းစာ”

ကြီးကြီးကမ်းပေးသောစာကို ဟန်မပျက်လှမ်းယူလိုက်ပြီး ကြီးကြီးဘေး၌ ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။

စာပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသော ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ထဲမှာ ပုလဲကိတ် မုန့် ဘူးများကို လှမ်းမြင် လိုက်ရသဖြင့် မသူလက်ရာမှန်း နွေရိပ်မိလိုက်သည်။ ။ နွေအကြိုက်ကို မသူသိနေသည် ပဲ...။

ကြီးကြီးက ဧည့်သည် ကို ရွန်းရွန်းဝေအောင် ဧည့်ခံနေချိန်တွင် နွေက စာကိုဖောက်ဖတ်လိုက်သည်။ ။

မိနွေ

အခုစာယူထားတာ ငါ့မောင်ဝမ်းကွဲပဲ၊ သူက မန္တလေးက ကျောင်းပြီး သွားပြီ၊ ဟိုယောင်ယောင် ဒီယောင်ယောင်နေတယ်၊ နင့်လိုပဲပေါ့...

“ခွေးမစုတ်”

ဟု စိတ်ထဲ ကျိန်ဆဲရင်း ဆက်ဖတ်လိုက်သည်။ ။

ခြေထောက်ဗွေပါတော့ ငါ့ဆီရောက် လာပြီး ကြာကြာမနေနိုင်ဘူး၊ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရား ဖူးသွားဦးမယ်ဆိုလို့ ငါလည်း နင့်ကို သတိရပြီး လွှတ်လိုက်တယ်၊ နင့်အားကိုးနဲ့ ပဲ ဆိုပါတော့... ငါ့မောင်လေးလိုအပ်တဲ့ အကူအညီတွေ နင်ပေးလိုက်ပါ မိနွေရယ်၊

အစက ငါကိုယ်တိုင်လိုက်ခဲ့ဦးမလို့ ၊ ဒါပေမဲ့ သိတဲ့ အတိုင်းပဲ... ငါ့ရဲ့ တိုးလိုးတန်းလန်းတွေနဲ့ မအားနိုင်၊ ဒါနဲ့ မလိုက်လာတော့ဘူး...၊ ငါ့မောင်ကို နင့်လက်ထဲပဲ စိတ်ချလက်ချ ယုံကြည်အပ်နှံလိုက်ပြီ၊ မကျိုးမကန်း ရင် တော်ပါပြီ....

ငါ့မောင်လေး လိုအပ်တဲ့ အကူအညီတွေ ပေးလိုက်နော် ၊ ချစ်ယောင်းမအကြိုက် ပုလဲကိတ်တွေ ထည့်ပေးလိုက်တယ်၊ ဒါပါပဲ...

မိသူ...

သက်ပြင်းသူခိုးချလိုက်သည်။ ။

စာကို အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်ရင်း...

“မိသူက သူ့မောင်နာမည်တောင် ထည့်မရေးလိုက်ဘူးလေ၊ ဒီတော့ မင်းကို ငါတို့ က မိသူရဲ့ မောင်အဖြစ် ဘယ်လိုလုပ် လက်ခံယုံကြည်ရမှာလဲ”

“ကျမ်းကျိန်ဖို့ လိုရင်လည်း အသင့်ပါပဲ”

“ဪ သမီးကလည်း အားနာစရာကွယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ကြီးကြီး၊ မမပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ မမသူကလည်း ပေါ့ပါတယ်၊ ဟုတ်သားပဲ...တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးကြတဲ့ သူစိမ်းတွေပါ၊ ကွန့် မြူးမောင် ဆိုတဲ့ အမည်ထည့်ရေးပြီး ကုလားလေး လွှတ်လိုက်လဲ မမတို့ လက်ခံရမလို ဖြစ်နေပြီနော်..၊ ကျွန်တော် အားနာလိုက်တာ”

လေကြောရှည်နေခြင်းကို နွေ မနည်းသည်းခံ၍ နားထောင်နေရသည်။ ။

သူ့စကားဆုံးသည် နှင့်

“မင်းဘာအကူအညီလိုချင်သလဲပြော၊ မိသူ့မျက်နှာနဲ့ တတ်နိုင်တဲ့ အကူအညီဆိုရင် ငါပေးမယ်”

နွေသည် မျက်နှာထားကို တင်းတင်းထား၍ ပြောလိုက်သည်။ ။ ဤဒေသစကားအရဆိုလျှင် ‘တုတ်’ မျက်နှာနှင့် ဖြစ်သည်။ ။

သူကတော့ နွေ့မျက်နှာနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်။ ကြည်လင်ဝင်းပနေသော ရုပ်အသွင်က သူ့ရုပ်ရည်ကို ပို၍ ပံ့ပိုးပေးထားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ ။

“မဟာကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမ၊ ခုတော့ ဘာအကူအညီမှ မလိုသေးဘူး၊ လိုတော့ ပြောပါမယ်”

“တည်းခိုဖို့ ရော အဆင်ပြေရဲ့ လား၊ မောင်..မောင်ဘယ်သူ”

သူ၏ နာမည်သည် ကြီးကြီးလို လူကြီးအတွက် လျှာလိပ်နေပြီထင်၏ ။ သူက ပြုံးလိုက်သည် ။ ဖြူသော အသားကြောင့် ထင်သည် နီထွေးသော နှုတ်ခမ်းပါးကလေးက တွန့်တွန့်ကလေးပြီးရင်း...

“ကွန့်မြူးမောင်ပါ ကြီးကြီး၊ အဲ..ခေါ်ရခက်နေရင်လည်း အိမ်သားတွေ ခေါ်သလိုပဲ မြူးလို့ ခေါ်လည်း ရပါတယ်”

“မြူး၊ အေး ..ကောင်းတယ် မြူးလို့ ပဲခေါ်တော့မယ်”

“မြူး တည်းခိုရေး”

ကြီးကြီး ဆက်လာသော စကားအတွက် နွေရင်ထိတ်သွားသည် ။ ထို့ကြောင့် ကပ္ပာကယာပင်...

“ဒီမှာ က မိန်းမသားတွေချည်းပဲဆိုတော့”

“ဒီအတွက်တော့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မမ၊ ကျွန်တော်ကို မမသူ့ပြောလိုက်လို့ သိပြီးသားပါ၊ ဒါကြောင့် ဖေ့ဖေ့မိတ်ဆွေ တစ်ဦးရဲ့ အိမ်မှာ တည်းပါတယ်”

‘ဟူး’ ခနဲ ပင့်သက်မောနှင့် အတူ နွေဘဝင်ကျသွားသည် ။

“စားရေးသောက်ကတော့ ဒီမှာ ပဲလာစားပါလား မြူး”

“ဒီအတွက်လဲ မပူပါနဲ့ ကြီးကြီး၊ တည်းတဲ့ အိမ်ကပဲ အကုန်စီစဉ်ပေးပါတယ်၊ တစ်ခုပဲ အကူအညီလိုချင်တယ်”

“ဘာများ လဲမြူး၊ ပြော အားမနာပါနဲ့ ”

ကြီးကြီးက လောကွတ်များ ချောနေလေပြီ။

“ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားဖူး သွားချင်တယ်၊ အဖော်မရှိဖြစ်နေတယ်...မမ သွားရင်..”

နွေက မဆိုင်းမတွပင်..

“ဘုရားဖူးတာ အဖော်မလိုဘူး၊ လမ်းပြစရာလည်း မလိုပါဘူး၊ လူမပြတ်ပဲ အမြဲစည်ကားနေတဲ့ နေရာမျိုးပဲ၊ မျက်မမြင် တစ်ယောက်တည်း လွှတ်လိုက်ရင်တောင် ဘုရားပေါ်ချောချောမောမော ရောက်သွားနိုင်တယ်”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ သမီး၊ မြူးကို အားနာစရာကွယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး..ပြောပါစေကြီးကြီး၊ မမသူ သူငယ်ချင်းဆိုတော့ မမ နွေဟာလည်း ကျွန်တော့်အစ်မပါပဲ ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက ဒီလိုပါမမ၊ မလည်း ဘုရားဖူးသွားတတ်တယ်လို့ မမသူက ပြောလို့ ၊ မမ မသွားရသေးရင် အဖော်စပ်တဲ့ သဘောနဲ့ ပြောမိတာပါ”

နွေငြိမ်နေလိုက်သည် ။

“မမ ဖူးပြီးသွားပြီလား”

နွေ ခေါင်းခါလိုက်သည် ။

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်သွားရင် မမပါလိုက်မလား”

“ဝါသနာ မပါဘူး”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်၊ သူစိမ်းယောက်ျားလေးတစ်ဦးနဲ့ အတူသွားဖို့ ဝါသနာ မွေးကတည်းက ငါ့မှာ ပါမလာဘူး”

“ဪ.. ဟော်..ဟော်..မမရာ တကယ်စံပါပဲ၊ ကျွန်တော့်ကို သူစိမ်း
လို သတ်မှတ်ထားတုန်းပဲလား”

အဓိပ္ပါယ်မရှိ စကားကြောရှည်နေသော သူ့ကို နွေစိတ်တိုလာသည်။ ။

“နွေ နားဦးမယ်ကြီးကြီး”

“ဟဲ့..နေပါဦး၊ ဧည့်သည် ကို အားနာစရာ”

ကြီးကြီး ဟန့်တားမှုကိုပင် မသိဟန်ပြုလျက် သူ့ကိုလုံးဝ နှုတ်မဆက်ဘဲ အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ နွေဝင်ခဲ့သည်။ ။

ကြီးကြီးနှင့် သူ ဘာတွေပြောပြီး ဘာတွေသဘောကျကာ ရယ်မောကြသည် မသိ။ ရယ်မောသံများ နွေ့နောက်ပါးသို့ လိုက်ပါလာသည်။ ။

မကြာမီ ဆိုင်ကယ်အသံ ကြားလိုက်ရသည်။ ။ ကွန့်မြူးမောင်ပြန်သွားပြီဟူသော အသံကပင် နွေ၏ မွန်းကျပ်နေသော စိတ်ကို လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားစေသည်။ ။

အခန်း(၃)

ကွန့်မြူးမောင်ကို ထမင်းစားဖိတ်ထားကြောင်း စောစီးစွာသိခဲ့လျှင် နွေရှောင်ထွက်သွားနေလိုက်၍ ရသည်။ ။ ယခုတော့ ကွန့်မြူးမောင်ရောက်လာမှ သိသဖြင့် ရှောင်ရန်ခက်ခဲသွားသည်။ ။

“ကြီးကြီး ထမင်းစားဖိတ်ထားလို့ လေ၊ အားနာပါးနာနဲ့ ဒါနမြောက်အောင် လာစားရတာပါ”

အပြောများက အမည်နှင့် လိုက်စွာ မြူးတူးနေတတ်သည်။ ။

“ထိုင်လေ ကြီးကြီး နောက်ဖေးမှာ ထင်တယ်”

ထိုးလက်စ သိုးမွေးများကို ခြင်းထဲ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။ ။

“မမ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရား ဖူးဖြစ်သွားပြီလား”

“မဖူးရသေးပါဘူး၊ စာဖတ်ရင်း စောင့်လိုက်ဦးနော် ကြီးကြီးကို သွားပြောလိုက်မယ်”

ပြီး၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည့် ကွန်မြူးမောင်ကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ ။

သူ့အပြုံး၌ စွမ်းအားတစ်မျိုးရှိသည်။ ။ ဆွဲဆောင်မှု ကောင်းသည်။ ။ အသည်းမခိုင်သူ မိန်းမသားများ ကြွေလောက်သည်။ ။

“မြူး ရောက်နေပြီလား၊ တို့ ကျိုက်ထိုမှာ မပျင်းဘူးလားကွ”

ကြီးကြီး၏ သမီးကြီး မမကြီးကထွက် လာပြီး စကားပြောလေသည်

။

ကွန်မြူးမောင်သည် နွေမှ လွဲ၍ ကြီးကြီး၊ မမကြီး၊ မမလေး၊ မပွားတို့ နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသွားခဲ့လေပြီ။

“ပျင်းတယ်ဆိုတာ အလုပ်မရှိတဲ့ လူတွေရဲ့ စကားတစ်ခုပါမမကြီး”

“ဒါဖြင့် မောင်မင်းကြီးသားက အလုပ်ရှိတယ်ပေါ့”

“ရှိတယ်လေ”

“ဆိုပါဦး ဘာအလုပ်များ ပါလိမ့်”

“မိဘပေးလိုက်တဲ့ မုန့်ဖိုးကို တာဝန်ကျေပွန်အောင် သုံးဖြုန်းပေးရတဲ့ အလုပ်ပါ”

“ဪ...တော်တော်ကြီးမားတဲ့ မဟာတာဝန်ကြီးပါလားဟေ့၊ နွေရေ နွေနဲ့ ဘဝတူ တစ်ယောက်တိုး လာပြီကော”

မမကြီးက ရယ်မောရင်း နွေကိုပါ လှမ်းအသံပြုလေသည်။ ။ ထမင်းစားခန်းနှင့် ဧည့်ခန်းကို ဝါးပုတီးလိုက်ကာသာ ခြားထားသည် ဖြစ်ရာ နွေမှာ မကြားချင်လည်း ကြားရ၊ မမြင်ချင်လည်း မြင်ရသည်။ ။

ကြီးကြီး၊ မပွားနှင့် အတူ ထမင်းပွဲ ဝိုင်းပြင်ပေးရင်းမှ အပြုံးချိုချိုနှင့် စကားဆိုနေသော ကွန်မြူးမောင်ကို အမှတ်မထင် ခိုးကြည့်မိသည်။ ။

နွေတွေ့ဖူးသမျှ ယောက်ျားများ ထဲတွင် အလှဆုံးတစ်ဦးတွင် ပါဝင်နေသည်။ ။

အထူးသဖြင့် ရယ်မောလိုက်သောအခါ ညီညာသော သွားစွယ်တန်းများ အပြင် သွားတက်နှစ်ချောင်းပေါ်သွားပုံက သူ့အလှကို ပို၍ ဖြည့်စွက်ပေးသယောင်ယောင်။

“တို့ ညီမချော နွေကလည်း မင်းလိုပဲ၊ မဟာသိပ္ပံဘွဲ့အတွက် စာတမ်းသာ တင်ပြီးသွားတယ် အလုပ်လုပ်ဖို့ ဆိုတာ ခေါင်းထဲ ထည့်မထားဘူးတဲ့ လေ၊ သူ့ဒယ်ဒီရဲ့ ငွေတွေကို ထိုင်ဖြုန်းဖို့ ပဲ တာဝန်ယူထားတာ”

နွေဆန္ဒနှင့် လုပ်ရပ်တွေကို သိနေသော မမကြီးက မြူးကို ပြောလိုက်သည်။ ။

နွေစာတမ်းတင်ပြီးသည် နှင့် မိခင်ဇာတိမြေကျိုက်ထိုသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ။ ကြီးကြီးသည် မာမီ၏ အစ်မကြီးဖြစ်သည်။ ။

ရည်းမှန်းချက်မရှိသော နွေသည် ပဲကိုင်မှုမရှိသော လှေပမာ ဦးတည်ရာမဲ့ လွင့်မျောလျက်ရှိနေထင်။

“ဟိုမောင်နှမ စကားကောင်းနေလိုက်တာ သွားခေါ်လိုက်ပါဦးသမီး”

ထမင်းပွဲအားလုံး ပြင်ဆင်အပြီးတွင် ကြီးကြီးက နွေကို ခေါ်ခိုင်းသ

ည် ။

နီးနီးလေးကို လှမ်းအော်လိုက်လျှင် ရပါသော်လည်း စနစ်ကြီးကာ မိန်းမဝီသလွန်းသော ကြီးကြီးက မလိုအပ်ပဲ အော်ပြောခြင်းကို မကြိုက်တတ်။ ထို့ကြောင့် နွေ ဧည့်ခန်းသို့ ထပ်မံလှမ်းခဲ့ရပြန်သည် ။

“မမကြီး ဧည့်သည် ထမင်းစားနိုင်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီတဲ့ ကြီးကြီးခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်”

ကွန့်မြူးမောင်က မျက်လွှာအသာပင့်သည့် ပြီး။

“မြူးကို ဧည့်သည် တစ်ယောက်လို မကျွေးနဲ့ နော်၊ မမတို့ ပါ ဝင်စားရမှာ ”

မမကြီးက ဦးဆောင်ခေါ်သည် ။ နွေက စောစောက ချထားခဲ့သော သိုးမွေးခြင်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်မိသည် ။

“ဟင်...နွေပါ တစ်ခါတည်းစားလေ၊ စောစောက ဆာလှချည်ရဲ့ ဆို”

“မမလေးကို စောင့်မလားလို့ ”

“အို စောင့်မနေနဲ့ ..သူက စားချင်စားခဲ့မှာ ”

သူငယ်ချင်း၏ ရှင်ပြုအလှူတစ်ခု၌ ဝိုင်းဝန်းလုပ်ကိုင်နေသော မမလေးကို အကြောင်းပြ၍ စောင့်ဆိုင်းရန် မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

“လာပါ၊ ပိန္နဲကွင်း တာလပေါက် ထပ်ထပ်နွေးရရင် မကောင်းဘူး”

နွေ မနေသာတော့။ ဒီလောက်အထိ နွေကတ်သတ်နေလျှင် မမကြီးတို့ စိတ်ညစ်နေပေမည်။ နွေစိတ်လျှော့လိုက်သည် ။ ဆာလည်း ဆာနေပြီ။

ကြီးကြီး၊ ကွန့်မြူးမောင်၊ မမကြီးနှင့် နွေတို့ သည် လေးထောင့်စားပွဲ

တွင် နေရာယူလိုက်ကြသည်။ ။ ပိန္နဲကွင်း တာလပေါဟင်းတွင် နွေနှင့် ကွန်မြူးမောင် မကြာခဏလက်ဆုံနေသည်။ ။ နွေအလျော့ပေးရသည်။ ။

“ဒီဟင်းမျိုး အခုမှ စားဖူးတယ်၊ မြူးတော့ တစ်သက်စွဲသွားပြီ”

“မင်းနဲ့ နွေ အကြိုက်တူသွားပြီ ၊ မိနွေဆို တစ်ခါချက်ကျွေးမိပါတယ်၊ ကောင်းမှန်းသိ သာအိတစိုစိုဖြစ်ပြီး ဒီဟင်းကို ရောက်ကတည်းက ချက်ခိုင်းနေတာလေ”

“ဟုတ်တယ်မြူးရဲ့ ၊ အဲဒီဟင်းဆိုရင် တစ်ခါတလေ ထမင်းမစားဘဲနဲ့ တောင် ထိုင်သောက်တာ၊ ဒီတော့ မင်းမမနွေ မသောက်ရအောင် မင်းပဲ သောက်လိုက်တော့”

“ဟာ..မလုပ်ပါနဲ့ နဂိုကမှ မြူးကို အကြောင်းမဲ့သက်သက် မကျေနပ် နေရတဲ့ အထဲ အမုန်းပွားအောင် မလုပ်ပါရစေနဲ့ ”

နွေ နှလုံးသားကို ထိမှန်သွားစေသည်။ ။

‘အကြောင်းမဲ့သက်သက် မကျေနပ်ဖြစ်နေရတဲ့ အထဲ’

နွေအပြုအမူတို့ သည် အကြောင်းမဲ့သက်သက် တစ်ဖက်စောင်းနင်း ဆန်ဆန်၊ အမျက်မာန်စောင်ကြီးသော မိန်းမရိုင်းအဖြစ်ကို ရောက်ရှိနေပြီလား...

အကယ်၍ ကွန်မြူးမောင်သည် နွေအား သူ့အစ်မ မသူကဲ့သို့ အစ်မရင်းသဖွယ် ခင်မင်တွယ်တာခြင်း ဧကန်ဖြစ်လျှင် နွေအပြုအမူသည် လွန်ကျူးသွားပြီ ဖြစ်သည်။ ။ ရှက်ဖွယ်ကောင်းနေပြီလား... လှောင်ပြောင်စရာဖြစ်နေပြီလား..

“ဟော.. မမမျက်နှာညိုသွားပြီ မြူးတကယ်မသောက်ပါဘူးမမရဲ့ ”

ကွန်မြူးမောင်အသံသည် တွေဝေသွားသော နွေစိတ်ကို ပုတ်နှိုး လိုက်လေသည် ။ နွေမျက်နှာကို မှန်တစ်ချပ်တစ်ဖွယ် ကြည့်နေရော့သလား။

“သောက်ကြစမ်း အားရပါးရ ၊ မပွားရေ တာလပေါဟင်း ထပ်ယူခဲ့ပြီဟေ့”

ကြီးကြီးက တိုက်တွန်းရင်း အခြေအနေကို ထိန်းပေးလေသည် ။ နွေဟန်ဆောင်ပြီးရင်း..

“သောက်ပါ ကွန်မြူး အများကြီးရှိပါတယ်၊ မင်းတစ်ယောက်တည်း အကုန်မသောက်နိုင်ပါဘူး”

“ဟုတ်တယ်နော်...အကုန်သာသောက်ရင် ဇူဇူကော ပုဏ္ဏားလို ဗိုက်ကားပြီး သေသွားလောက်တယ်”

ထမင်းဝိုင်း ပြန်လည်ဝေစည်သွားသည် ။

“ဒါထက် မြူး မင်းကျိုက်ထီးရိုး တက်ပြီသွားပြီလား”

“ဟဲ့...တက်တော့လေ၊ တော်ကြာ ကဆုန်လပြည့်ဆို ရင်ပဲ ပိတ်ပွဲကျင်းပတော့မှာ ”

နွေ၏ မေ့ထားသော အချက်ကလေး ခေါင်းပြူထလာသည် ။ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရား မဖူးဖြစ်သည် မှာ ရှစ်နှစ်ပင်ရှိနေပြီး ဒီနှစ် တက်ဖြစ်အောင် တက်လိုက်မည်။ မနက်ဖြန်ပဲ တက်လျှင် ကောင်းမည်ဟု တိတ်တခိုး ဆုံးဖြတ်လိုက်သည် ။

“မပိတ်ခင်တော့ ရောက်အောင်တက်လိုက်ပါမယ် ကြီးကြီး”

နွေက ကွန်မြူးမောင်ကို မသိမသာ အကဲခတ်လိုက်သည် ။ အတွေး

အိမ်ကိုများ သူသိမြင်သွားလေမလားဟု ပင် ထိတ်သွားသည်။ ။

“ကိုင်း...မေမေ၊ မြူးကိုအိမ်ရှေ့ခေါ်သွား အချို့ပွဲပြင်ထားတယ်၊ လက်ဖက်သုတ်နဲ့ ကျိုက်ထိုအစားအစာ ကတွတ်ယိုပဲ”

“မမကြီးပါ သွားလေ၊ နွေပဲ သိမ်းလိုက်ပါမယ်”

နွေက တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ရှားရန် နည်းလမ်းရှာသည်။ ။

သို့သော်...

“ကျားသားမိုးကြိုး လုပ်နေကြလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ၊ သွားစမ်းပါ အေးအေးဆေးဆေးသာ စကားပြော”

မမကြီးက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် နွေအား တွန်းလွှတ်လိုက်သည်။ ။ မလွှဲမကင်းသာတော့သဖြင့် နွေဧည့်ခန်းထဲ၌ ထိုင်လိုက်မိသည်။ ။

“အဲတော့ ကျုပ်စကားကောင်းလို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ မြူးဟိုဘက်အိမ်မှာ ဈေးစနည်းနာစရာရှိသေးတယ်၊ စားဦးနော်မြူး ၊ ကြီးကြီးသွားလိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို လှစ်ခနဲထွက်သွားသော ကြီးကြီးကိုကြည့်ရင်း မြူးပြီးလိုက်သည်။ ။

“စိတ်ချ မြူးက အချို့ပွဲပြီးမှ ပြန်မှာ ”

ပြောပြောဆိုဆို လက်ဖက်အစ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သော ကွန်မြူးမောင်ကို ကြည့်ပြီး နွေပြီးလိုက်မိသည်။ ။ အပြစ်ကင်းသော ကလေးလေးတစ်ယောက်လိုပင်။

နွေ ရေနွေးငွဲပေးလိုက်သည်။ ။

“မင်းနဲ့ မသူက အဖေဘက်က တော်တာလား၊ အမေဘက်က တော်

တာလား”

“အဖေဘက်ကပါ... အဖေ့ညီရဲ့ သားလေ မြူးက တစ်ကောင်ကြွက် မျက်နှာငယ်လေးပါ”

“ဟုတ်ရဲ့ လား”

“ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

“မျက်နှာငယ်လေး ဆိုတာလေ တို့ အမြင်တွေ မင်းမျက်နှာမငယ်ပါ လား”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း...မမက ရယ်စရာပြောတတ်သားပဲ ခံစားတတ်သေးတာကိုး”

“လူပဲကွာ ခံစားတတ်တာပေါ့”

ကွန့်မြူးမောင် လက်ဖက်အစ်ကို ချက ပြီးလိုက်သည် ။ သူ့အပြီးသည် နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာ တင်းတင်းစေ့ပြီး ပြီးသောအခါ တည်တံ့သောအပြီး လျှို့ဝှက်မှုရှိနိုင်သော အပြီးဟု နွေမှန်းဆမိသည် ။

“မြူးက တစ်ကောင်ကြွက်ဆိုတော့ မမသူကိုလည်း အစ်မရင်းတစ်ယောက်လိုပဲ တွယ်တာမိတယ်၊ အစ်ကိုအရွယ်တွေ့ရင် အစ်ကိုလို၊ အစ်မအရွယ်တွေ့ရင် အစ်မလို ချစ်ခင်မိတယ်၊ ဒါမြူး အလွန် မဟုတ်ဘူး ထင်ပါတယ်၊ ဒါက တစ်ကောင်ကြွက်တွေရဲ့ တွယ်တာစိတ်ပဲ ထင်ပါတယ် နော် မမ”

“ကိုယ့်စိတ်နဲ့ နှိုင်း မရိုင်းပါဘူး၊ တို့ လည်း တစ်ကောင်ကြွက်ပဲ... ဒါပေမဲ့ မင်းလိုတော့ အတွယ်အတာ မများ ဘူး တစ်ယောက်တည်းနေရတာကိုပဲ သဘောကျတယ်”

“လူဆိုတာ ထီးတည်းနေလို့ မရဘူး၊ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ကင်းကွာနေတဲ့ လူဟာ မှန်ကန်တဲ့ အတွေးအခေါ်မျိုး ရှိလာမှာ မဟုတ်ဘူး လို့ မြူးထင်တာပဲ”

“ဒီလိုဆို လူဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင်၏ စိုးမိုးမှုကို ခံနေရတယ်လို့ မင်း ဆိုလိုတာလား”

“အသေအချာပဲ...စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့သူတွေအတွက်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ အကြီးမားဆုံး အုပ်ထိန်းသူပါ”

နွေငေးမောသွားမိသည် ။ နွေပတ်ဝန်းကျင်၏ လွှမ်းမိုးမှုကို ခံနေရပြီလား။

ထိုစဉ် မမကြီးထွက်လာသည် ။ အိမ်နောက်ဖေး ဗာရီယက်စွတို့ ပြတ်ခဲ့ဟန်တူသည် ။

“စားလို့ ကောင်းရဲ့ လားဟေ့ မြူး”

“စားလို့ လည်းကောင်း၊ စကားလည်းကောင်း နေတောင်ဝင်တော့မယ် မြူးသွားမှ ဖြစ်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အေးရိပ်ငြိမ်ဘက် စက်ဘီးလျှောက်စီးမယ်လို့ ချိန်းထားလို့ ”

“ဘယ်သူတွေနဲ့လဲ”

“ဒီရောက်ပြီးမှ မိတ်ဆွေဖြစ်လာတဲ့ သူတွေနဲ့ ပါ၊ မမကြီးတို့ ကောလိုက်ဦးမလား”

“တို့ အတွက်တော့ စက်ဘီးစီးရတာ ရိုးနေလို့ အပျော်ကြီးဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ မင်းမမနွေကိုသာခေါ်”

ကွန့်မြူးမောင်က နွေ့မျက်နှာကို ခပ်ရဲရဲကြည့်ကာ...

“မမ လိုက်မလား”

“မလိုက်တော့ပါဘူး၊ တို့ စက်ဘီး မစီးတတ်ဘူး”

“ရန်ကုန်သူ စက်ဘီးမစီးတတ်မှန်း မြူးသိပါတယ်၊ မြူးခေါ်တာက မ
မကိုမြူး တင်နင်းသွားဖို့ ပါ”

“ကျေးဇူးမဟာပါပဲ၊ ဝါသနာ မပါဘူး”

ကွန့်မြူးမောင် ပြီးလိုက်သည်။ ။

“ဝါသနာပါလာတော့ ပြောနော်”

“သေတဲ့ အထိ ပါမှာ မဟုတ်ဘူး ”

“စကားကို အကုန်မပြောနဲ့ နော်၊ ဒါကြောင့် မမသူက ပြောတာ”

“ကြည့်စမ်း ဘာပြောသလဲ”

ကွန့်မြူးမောင် က ရယ်လျက် ခေါင်းခါရင်း အိမ်ရှေ့သံတံခါးကို
တွန်းဖယ်လိုက်သည်။ ။

နွေ့ မခံချိုမခံသာ ဖြစ်ကာ...

“ဟေ့..ပြောလေ”

“ဟင့်အင်း မပြောတော့ဘူး၊ ပြောရင် မမစိတ်ဆိုးလိမ့်မယ်”

မမကြီးက နွေ့တို့ နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ကာ ရယ်မောလျက်

“နွေ့ကို အိပ်မပျော်အောင် ဖန်တီးသွားတာလားဟေ့”

ကွန့်မြူးမောင်က ဆလံပေးကာ..

“မဖန်တီးရပါဘူးဗျာ၊ မသူကပြောတယ်၊ နွေဟာ လှသလောက် အင်မတန်မာနကြီးတဲ့ မိန်းကလေးတဲ့ ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လှစ်ခနဲ ထွက်သွားသော သူ့ကို နွေတို့ ငေးလျက် သားကျန်ခဲ့သည်။ ။ မမကြီးက မှတ်ချက်ချသည်။ ။

“တော်တော်ခင်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်လေး”

နွေတော့မထင်ပါ။ ဤအပြုအမူ အပြောအဆိုတို့ သည် မာယာများ နေခြင်းဟူ၍ သာ ထင်သည်။ ။ မိန်းမများ မသိနိုင်စွမ်းသော ယောက်ျားတို့ ၏ မာယာများ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်လိမ့်မည်ဟု နွေယုံကြည်သည်။ ။

ယခု နွေစိတ်လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်အောင် သူပြောဆိုပြုမူသွားသည်။ ။

စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းသည် အချစ်၏ အခြေခံဟု အချို့က ယူဆကြသည်။ ။

။

“အား”

တွေးရင်း အလှပန်းအိုးမှ နှင်းဆီခက်ကို ကိုင်လိုက်မိရာ ဆူးစူးသွားသည်။ ။

“ဟင်..ဘာဖြစ်လို့ လဲနွေ”

“ဆူး စူးသွားလို့ ပါ”

“ဪ...ဆူးကိုကိုင်ရင်တော့ စူးမှာ ပဲပေါ့၊ များ သွားသလား”

နွေခေါင်းခါရင်း လက်ကိုငုံကြည့်လိုက်သည်။ ။

ဆူးရှိသော အရာကို ကိုင်မိလျှင် ဆူးစူးခံရမည်မှာ ဓမ္မတာပင်ဖြစ်သည်။ ။ ‘ဆူး စူးမခံလိုလျှင် ဆူးကို ရှောင်ရှားရမည်ပင်။

တောရိပ်တောင်ရိပ်၏ အေးမြမှုကို လှုပ်ရှားမှုတို့ က အန်တုလျက်ရှိ ရာ နွေ ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ထူလာသည်။ ။

ရွှေရင်စို့ကို တက်ရမည့် လှေကားထစ်များကို ကြည့်ပြီး တကယ်ပင် ရင်စို့လာသဖြင့် ခေတ္တမျှ အပန်းဖြေရန် ဝါးတန်းလျားလေးထက် ခြေပစ် လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ။

အေးမြသော လေတိုးမှုသည် နွေ့မျက်နှာတစ်ဝိုက်မှာ ဖြစ်ပေါ်ရာ နွေ ဘေးသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

“ဟင်”

“သိပ်မောသွားသလား မမ”

ကွန့်မြူးမောင်သည် သူ့ဦးထုပ်လေးဖြင့် နွေ့အားယပ်ခပ်ပေးလျက်ရှိ သည်။ ။

“မင်း...မင်း”

တစ္ဆေတရဲတွေ့သည့် နှယ် နွေ့လိပ်ပြာလွင့်မတတ် လန့်သွားသည်။ ။ ဘယ်အချိန်က နွေ့အပါးရောက်လာမှန်း နွေ့မသိလိုက်... နွေ့ဘေးတစ် ထောင်ခန့်အကွာတွင် သူသည် မြိန်မြိန်ကြီးထိုင်လျက်ရှိသည်။ ။ နွေ့အား ခပ်တည်တည်ကလေး စိုက်ကြည့်လျက်ရှိရာ နွေ့က တုတ်မျက်နှာပြုလျ က်...

“မင်း ငါ့နောက်ကို တမင် လိုက်လာတာလား”

“ဟောဗျာ၊ မြူးက မမအရင် ဒီနေရာကို ရောက်နေတာ မမမောကြီး ပန်းကြီး တက် လာပြီး မြူးဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တာ၊ အဲဒီတော့ ဘယ် လိုလုပ်ပြီး မမနောက်ကို မြူးလိုက်တာ ဖြစ်မလဲ၊ ဖြစ်ချင်ဖြစ် မြူးနောက် ကို မမလိုက်တာပဲ ဖြစ်မှာ ပေါ့”

“ဪ ဟုတ်တယ်၊ မင်းနောက်ကို ငါက လိုက်ရမယ်”

နွေက ဒေါသဖြင့် ငေါ့လိုက်မိသည် ။ တောက်တောက်ကျနေသော
ချွေးများကို မွေးပွပွဝါဖြင့် သုတ်လိုက်သည် ။

“ဒါပေါ့ လူပျိုအမေ ဆန်တစ်အိတ်နဲ့ မန်းတောင်ရိပ်ခိုနေတဲ့ ခေတ်
ကို”

“တော်စမ်း.. မောရတဲ့ အထဲ ဘာတွေပြောနေမှန်းလဲ မသိဘူး၊ မင်း
ကို မသူမျက်နှာနဲ့ မို့လို့ ဒီလောက်အထိ သည်းခံနေတယ်လို့ မှတ်ပါ”

နွေ၏ မာန်မဲ့မှုစကားကို ကွန့်မြူးမောင်က ခပ်တည်တည်နှင့် ဆုံး
အောင်နားထောင်သည် ။ သူ့မျက်လုံးအစုံသည် မခံချင်စိတ်ဖြင့် မာန
ရောင်တောက်လျက်ရှိသည် ။

“ဒီမှာ မမ”

“ဘာလဲ”

“မမ စကားဆုံးပြီလား”

နွေခတ်မဆိတ်ပင် နေလိုက်သည် ။ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းသည် ဝန်ခံခြင်း
အဓိပ္ပါယ်ဆောင်လေသည် ။ နွေ ဘာမှ မပြောလိုပါ။ ပြောလည်း
မပြောချင်တော့။

“မမ တစ်ခုပဲ နားလည်ထားပေးပါ”

မျက်လုံးပေါ် အဖြေရှာမိသည် ။ အစိမ်းရောင်တောက်နေသည် ။ နွေ
မကြိုက်သော အပြုံးကို သူတစ်ချက်ပြုံး လိုက်လေသည် ။
နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစေ့ကာ ပြုံးလိုက်သောအပြုံး။

“မြူး ...လောကမှာ မိန်းမတစ်ယောက်နောက်ကို ကောက်ကောက်

လိုက်ဖို့ အချိန်ဘယ်သောအခါမှ မပေးခဲ့ဖူး၊ ပေးမှာ လဲ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကိုပါ”

“ဘာ”

“မြူ စကားက ဒါပါပဲ”

နွေရင်ထဲ ခံပြင်းစိတ်ကြောင့် ဂုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်မိသည်။ ။

မိန်းမသားမာနကို စိန်ခေါ်ခြင်းပေးလား။

“ဒီစကားအတွက် မင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊မင်းစကားမြဲမြဲ မှတ်ထားပါ”

ပြောပြောဆိုဆို လှေကားထစ်များ ပေါ် ဒေါနှင့် တက်ခဲ့လေသည်။ ။
ဒေါသဖြစ်ခြင်းသည် မောဟိုက်မှုကို ပိုစေတတ်သည် ထင်ပါသည်။ ။
လေးငါးဆယ်ထစ် တက်ရုံမျှ ရှိသေးသည်။ ။ မောဟိုက်နေပြီ။ သွေးကြော
လှည့်ပတ်သံများကိုပင် ကျယ်လောင်စွာ ကြားနေရသည်။ ။

ဒူးများ ညွတ်ခွေကျမတတ် ညောင်းညာလာသည်။ ။

မပွားက ရှေ့မှ တက်သွားသည် ကို ဟန့်တားလိုသော်လည်း ကွန့်မြူး
မောင်က အနားမှ ပါလာသဖြင့် မာန်မချလို။

“မမလေး ရသလား၊ ကျွန်မတွဲရမလား”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ နေ၍ လှည့်ကြည့်ပြီး မေးရှာသည်။ ။

သို့သော် နွေ အဝတ်အပိုတစ်စုံနှင့် သူ့အဝတ်အစားတစ်စုံကို ထည့်
ထားသော ကျောပိုးအိတ်ကို လွယ်ထားသည့် မပွားကို ထပ်ဆင့်၍ ဝန်ပို
မပေးချင်တော့သဖြင့်...

‘ရတယ်...ဒါပေမဲ့ စောင့်ဦး...’ ဟု ဖြေလိုက်သော်လည်း မပွားသည်

မကြား၍ လားမသိ ဆက်တက်သွားလေသည်။ ။

“သိပ်ပင်ပန်းနေပြီလား၊ မြူးတွဲရမလား မမ”

ကွန့်မြူးမောင်အသံ အနားကပ်၍ ပေါ်လာသဖြင့် နွေစိတ်တိုစွာ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ။

အပြီးဖြင့်...

“မမသူငယ်ချင်းဆိုတော့ မြူးအမပါပဲနော်၊ စေတနာနဲ့ မကြည့်ရက် လို့ ပြောတာ”

နွေ လက်တန်းကိုကိုင်ကာ အားပြုရပ်ရင်း ခေတ္တအမောဖြေပြီး”

“မိန်းမတစ်ယောက်နောက်ကို တစ်ကောက်ကောက်လိုက်ဖို့ ဘယ် သောအခါမှ အချိန်မပေးနိုင်ဘူးဆို၊ မင်းဘာသာ မင်း ယောက်ျားခြေလှမ်းနဲ့ သွားတော့ ငါ့ကို စောင့်စရာမလိုဘူး”

မောဟိုက်သည့် ကြားက စိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် စကားကြောရှည်မိ လိုက်သည်။ ။

“ဪ မမရယ် ၊ မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုတာ သူစိမ်းမိန်းမတွေကိုပြောတာ၊ စောစောက မြူးပြောပြီးပါပကော၊ မမသူ သူငယ်ချင်းဆိုတာ မြူးအစ်မပါပဲလို့ ၊ ဒါကြောင့် မမအတွက်မြူးက မောင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကူညီနိုင်တယ်၊ အချိန်ပေးနိုင်တယ်၊ ပေးနိုင်အောင်လည်း တမင်လိုက်လာတာ”

“ဘာ ... တမင်လိုက်လာတာ”

ကွန့်မြူးမောင်က သွားစွယ်တန်းလေးများ ပေါ်အောင် ရယ်မောလိုက်သည် ။ဤရယ်မောမှုမှာ ပွင့်လင်းပြီး ကလေးဆန်သည် ။

ရိုးသားဖြောင့်စင်းသည် ဟု နွေထင်သည် ။ နွေတဒင်္ဂိငေးမောကြည့်လိုက်ပြီး ချက်ချင်းပင် မျက်နှာလွှဲလိုက်သည် ။ လှေကားထစ်များကို ဆက်တက်ခဲ့သည် ။

မြူးက ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာရင်း..

“ဟုတ်တယ်မမ ၊ မြူးတမင်လိုက်လာတာ၊ မနက်စောစော မိုးလင်းမှာ ကော်ဖီသွားသောက်ရင်း ဈေးထဲရောက်တော့ မမကြီးက မမတောင်ပေါ်တက်သွားပြီလို့ သတင်းပေးတာနဲ့ မြူးအားချင်းလိုက်လာတာ၊ မမလိုအပ်တာတွေ အကူအညီပေးရအောင်လေ၊ ကြီးကြီးကလည်း လိုက်သွားလိုက်ပါတဲ့ ”

နွေ ဘာမှ အပြောသာတော့ ကွန့်မြူးမောင်ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာမှုကိုလည်း မပြောသာတော့ပေ။ ကြားထဲက မပွားကို စိတ်တိုမိသည် ။ နည်းနည်းလေးမှ နောက်ကို လှည့်ကြည့်ဖော်မရတော့။ ကွန့်မြူးမောင်ပါသည့် အတွက် စိတ်ချလက်ချဖြစ်သွားပုံရသည် ။

ရွှေရင်စို့ကို မောဟိုက်ပင်ပန်းခြင်းကြီးစွာဖြင့် လွန်မြောက်လာသော အခါ ဝါးတန်းလျားလေး၌ ခြေကုန်လက်ပန်းကျစွာ ထိုင်လိုက်မိသည် ။

“မမ ဘာလီသကြားလုံး ငုံလိုက်ပါလား”

“ရေသောက်ချင်တယ်”

မလွဲသာတော့သဖြင့် သူ့အကူအညီကို နွေယူလိုက်ရသည်။

သူသည် ကျောပိုးအိတ်ထဲက ရေဘူးပြားကလေးကို ထုတ်စဉ်..

“ဟင့်အင်း..ဟိုရေအိုးထဲကရေပဲ သောက်ချင်တယ်”

တစ်ခွက် ၂၅ပြားဟု ရေထားသော ရေအိုးကို ညွှန်ပြရင်း ပြောလိုက်

သည် ။

“တောရိပ်တောင်ရိပ် ရေတွေမှာ ငှက်ဖျားပိုးပါရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ မမ”

“အဓိပ္ပါယ်မရှိတာ တန်ခိုးကြီးဘုရားရဲ့ အရိပ်အောက်က ရေတွေမှာ ဘာရောဂါပိုးမှ မပါနိုင်ဘူး”

ကွန့်မြူးမောင်သည် ဆင်ခြေထပ်မပေးတော့ဘဲ နွေ အလိုကျ သောက်ရေအိုးမှ ရေတစ်ခွက်ခပ်ပေးသည် ။

နွေ ယူသောက်လိုက်သည် ။ ရင်ထဲ အေးမြသွားသည် ။ မဝသေး။

“ယူဦးမလား”

ကွန့်မြူးမောင်က အလိုက်သိစွာမေးသည် ။

“အင်း”

နောက်တစ်ခွက် ခပ်ပေးသည် ။ သောက်လိုက်၏။ နွေ ကျပ်တန်ရှာစဉ် သူက ဆိုင်ရှင်ကို တစ်ကျပ်ပေးပြီးသွားလေပြီ။ သူကိုယ်တိုင်တော့ ဘူးပြားထဲကရေကို တစ်ခုံခပ်သောက်လိုက်သည် ။ ပြီးလျှင် အိတ်ထဲပြန် ထည့်ပြီး နွေအား ဘာလီသကြားလုံးကမ်းပေးသည် ။ အခွံပါ ခွာပေးသည် ။

နွေက လှမ်းယူပြီး ငုံလိုက်သည် ။ မထူးပါဘူး သူက အစ်မလို သဘောထားပါသည် ဟု ကြေငြာပြီးမှ တော့ မိမိက ဘာမှ တွန့်ဆုတ်နေစရာမလိုဟု နွေထင်သည် ။

ဤကောင်လေးသည် လက်တွေ့သမား ဖြစ်ဟန်တူသည် ။

ဘုရားရိပ်မှ ရေများ သည် ငှက်ဖျားပိုး မရှိနိုင်ဆိုခြင်းကို သူယုံကြည်

ဟန်မတူ...

“မြူးက ငှက်ဖျားအခံရှိတယ် မမ၊ ဒါကြောင့် ရေကျက်အေးပဲ သောက်လေ့ရှိတယ်”

နွေစိတ်ကို ဖောက်ထွင်းမြင်နိုင်သော အတတ်များ ရှိနေရောသလား မသိ။ နွေအတွေးကို ဖြေရှင်းချက် ထုတ်နေလေသည် ။

“ဒါဖြင့် မင်းရေတွေငါသောက်လိုက်ရင် မင်းဘာနဲ့ သောက်မလဲ”

“မသောက်ပဲ နေလိုက်မှာ ပေါ့၊ အဲ ရေနွေးဝယ်လို့ ရရင် ရေနွေးဝယ် ရုံပဲရှိတယ် ၊ ခက်တာလိုက်လို့ မမရာ”

‘ဟုတ်သားပဲ’ ဟု နွေပြုံးလိုက်မိသည် ။

“အမောပြေရင် ဆက်တက်ရအောင်မမ၊ ပူရင်ပိုမောမယ်”

“နေဦး မေးစရာ ကျန်သေးတယ်”

“ဘာလဲ မမ”

“ငါ့နောက်မှ လိုက်တက်တဲ့ မင်းက ဘာလို့ အရင်ရောက်နေတာလဲ”

“ဒါကတော့ ယောက်ျားခြေလှမ်းပဲ ၊ မမကို အသာလေး ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီးမှ ပြန်စောင့်တာလေ”

“ဪ ဒါဖြင့်လည်း ခုငါ့ကိုမစောင့်ဘဲ တက်သွားပါလား ၊မင်းခဏ လေး ရောက်သွားမှာ ပေါ့”

“အဖော်နဲ့ ဆိုတော့ စကားတပြောပြောနဲ့ မောရမှန်းမသိ ပိုကောင်းတာပေါ့၊ မမကိုလည်း တမင်စောင့်ရှောက်ဖို့ လိုက်တာပဲ၊ လာ... ဆက်တက်ရအောင်”

နွေတို့ ဆက်တက်ခဲ့သည် လမ်းခရီး၌ ..

“သမီးတို့ လမ်းပြင်ထားပါတယ်၊ မုန့်ဖိုးလေး ထမင်းဖိုးလေး ပေးခဲ့ပါ

”

လူမမယ် ကလေးအရွယ်၏ တောင်းရမ်းမှုကို နွေဘဝင်မကျနိုင်ချေ။

လမ်းပြင်ခြင်း၊ မြေဖို့ ခြင်း ၊ လှေကားထစ်ကလေးများ ပြုလုပ်ပေးခြင်း အမှိုက်သရိုက်များ လှည်းပေးခြင်းတို့ ကို ပြုလုပ်ပေးပြီး အလှူခံပုံးများ ဖြင့် အလှူခံသူများကို ကြည့်မိတိုင်း နွေဘဝင်မကျနိုင်ခဲ့ပါ။

ကျောင်းနေချိန်တွင် ကျောင်းမနေဘဲ လွယ်လွယ်နှင့် ရသော ငွေကြေးအပေါ် မက်မောတွယ်တာနေကြသည် ။ ရေသာခို အချောင်လိုက်သော စိတ်ဓာတ်မျိုး ဝင်သွားပေတော့သည် ။ နောင်ကြီးပြင်းလာသောအခါ ပညာမဲ့သဖြင့် အထမ်းသမား များ ဘဝဖြင့်သာ ပြီးဆုံးကြမည်လော။

နွေ သက်ပြင်းချလိုက်မိသည် ။

“ဘာတွေများ ဘဝင်မကျ ဖြစ်နေတာလဲ မမ”

“ဪ စောစောက ကလေးတွေလေ၊ ပညာသင်မဲ့အရွယ်မသင်ဘဲ လွယ်လွယ်နဲ့ ရတဲ့ ငွေကြေးအပေါ် သာယာယစ်မှုးပြီး ဘဝကို ကုန်ဆုံးပစ်ရမှာ နှမြောလို့ ပါ၊ ငါတော့ အဲဒီလို အလှူခံနည်းမျိုး အားမပေးဘူး ဘယ်တော့မှ လဲ မထည့်ခဲ့ဘူး”

ကွန့်မြူးမောင်က လက်ဖျောက်တစ်ချက် တီးလိုက်သည် ။

“အိုကေ ကြိုက်သွားပြီ မြူးနဲ့ မမ ခံယူချက်တူတယ်၊ ကျိုက်ထီးရိုးကို လာတိုင်းလာတိုင်း ဒီအချက်ကို မကြည်လင်ခဲ့ဘူး၊ မြန်မာလူမျိုးတွေက ဘာရယ် မဟုတ်ဘူး ၊ လှူဒါန်းဆိုတာ သဒ္ဒါစိတ်ပါရင် ပြီးတာပဲဆိုပြီး လွယ်လွယ်ကူကူလေး အကြွေစ ကျပ်တန်စ လှူလိုက်ကြတာပဲ၊အဲ.. လှူသူ

အတွက် မဖြစ်လောက်တဲ့ အကြွစေ့လေးတွေဟာ အဆိပ်ပင်ရေလောင်းလိုက်သလို ဖြစ်သွားကြမယ်လို့ မတွေးမိကြဘူး နော်”

“ဒါပေါ့ မျက်တောင်တစ်ခတ်ပဲ ကြည့်ချင်ကြတာကိုး ၊ မျက်စိတစ်ဆုံးမှ မကြည့်တာ၊ နားလည်တဲ့ လူမျိုးတွေသာ ဆန့်ကျင်ကြမယ်ဆိုရင် အခြေမဲ့ ကလေးတွေ ပပျောက်သွားနိုင်လိမ့်မယ် ထင်တာပဲလေ၊ ဟောကြည့် ဒီလိုလူမျိုးကျတော့ မမထည့်တယ်”

နွေသည် လက်တစ်ဖက်ပြတ်နေသော်လည်း တစ်ဖက်တည်းနှင့် ကျောက်စွန်းတစ်ခုကို တူးဆွဖယ်ထုတ်နေသော သူ၏ လမ်းပြင်လုပ်သား အလှူခံပုံးတွင် ကျပ်တန်အသစ်တစ်ရွက် ထည့်လိုက်သည် ။

“မြူးလည်း ဒါမျိုးလှူတယ်”

ကွန့်မြူးမောင်ကလည်း အားကျမခံ ကျပ်တန်အသစ်တစ်ရွက် ထည့်လိုက်သည် ။

မသန်စွမ်းသူများ မျက်မမြင်များ သက်ကြီးရွယ်အိုများ ၏ လမ်းပြင်ပေးမှုကို ကွန့်မြူးမောင်ကော နွေပါ စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် လှူဒါန်းခဲ့ကြသည် ။

အမှတ်မထင်သော စိတ်သဘောထား တိုက်ဆိုင်မှုလေး ကပင်လျှင် နွေနှင့် ကွန့်မြူးမောင်ကို ရင်းနှီးခြင်းဟူသော တံခါးဝသို့ ပို့ဆောင်ပေးလိုက်သည့် နှယ် ဖြစ်သွားလေသည် ။

“အမေ”

မြေသားမှ စွန်းထွက်နေသော ကျောက်စွန်းတစ်ခုကို တိုက်လိုက်မိသဖြင့် နွေယိုင်သွားသည် ။

သို့သော် နွေ့ကိုယ်လုံး မြေသားနှင့် မိတ်ဆက်ခွင့် မရလိုက်။ ကွန့်မြူး
မောင်၏ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်သောလက်ဝယ် အရုပ်လေးသဖွယ် ပါသွား
သည် ။ နွေ့ရပ်တည်သွားသည် နှင့် သူ့လက်ကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းလိုက်
သည် ။

“သိုင်းကျူး”

တဒင်္ဂလှုပ်ရှားသွားသော စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ရင်း နွေ့စကားဆိုလိုက်
သည် ။

“အဲဒီစကားက သူစိမ်းတွေကြားမှာ သာ အနောက်တိုင်းယဉ်ကျေးမှု
အရ ကူးလူးဆက်ဆံနေတဲ့ စကားတစ်ခွန်းပါ။ မမနဲ့ မြူးတို့ ကြားသုံးဖို့
မလိုပါဘူး”

ကွန့်မြူးမောင်က နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံပြီးပြီး ပြောလိုက်သဖြင့် နွေ့ နောင်
တရလိုက်မိသည် ။ နွေ့သည် လည်း ဘယ်သောအခါ ‘သိုင်းကျူး’ ဟု
သော စကားကို မသုံးခဲ့ပါပဲလျက်။ ယခုမှ မည်ကဲ့သို့ ထွက်သွားမှန်း မသိ
လိုက်ချေ။ ကျေးဇူးတင်ရှိခြင်းကို အပြုံးဖြင့်သာ ဖော်ပြခြင်းသည် လုံ
လောက်သော မြန်မာ့ဓလေ့ဖြစ်သည် ဟု နွေ့ထင်ပါသည် ။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါမှားသွားတယ်၊ မင်းဟာ ငါ့မောင်ပဲ သူစိမ်းတွေမှ မ
ဟုတ်ကြတာ”

နွေ့သည် အနာဂတ်ရှင်းသန့်စေသော စကားကိုဆိုလိုက်သည် ။ ထို
အခါ ကွန့်မြူးမောင်သည် နွေ့မကြိုက်သော အပြုံးကို ပြုံးလေသည် ။ နှု
တ်ခမ်းကို ပိတ်ကာ တွန့်ရုံပြီးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည် ။

အခန်း(၅)

“လိုအပ်ရင် မြူးကို တောင်ဝှေးလေး တစ်ချောင်းလို သဘောထားပြီး

တွဲနိုင်တယ်နော်မမ”

ကွန့်မြူးမောင် အပြောကို နွေ မသိကျိုးနွံပြုထားလိုက်သည် ။
နွေဝုန်းခနဲ ပစ်လဲသွားချင် သွားပါစေ။ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ဦးထံ အ
ကူအညီ စတင်တောင်းခံလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

မပွားကလည်း နွေအပါးမှာ ကွန့်မြူးမောင် ရောက်ရှိလာကတည်း
က စိတ်ချလက်ချ ရှိသွားဟန်တူသည် ။ အရိပ်အရောင်မျှပင် မမြင်ရ
တော့။ သို့အတွက် သူမကို ပူပင်ရသော အလုပ်ပင် နွေ၌ တိုးလာခဲ့သည်
။

နဂါးပတ်ကွေ့အရောက် နေမင်း အစွမ်းကုန်ထွန်းလင်းလျက်ရှိရာ...

“မမ မြူးဦးထုပ် ဆောင်းလိုက်ပါလား”

“ရပါတယ်ကွ၊ တမင်မဆောင်းချင်လို့ မယူလာတာ ခေါင်းကို လှောင်
ပိတ်ထားရင် ပိုမွန်းကျပ်လွန်းလို့ ခေါင်းမူးတတ်တယ်”

“ဟုတ်လား မြူးတော့ မမူးပါဘူး”

“ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမ ခံနိုင်ရည်ရှိမှုခြင်း ဘယ်တူမလဲ”

နွေ မောဟိုက်မှုကြောင့် အသာပင် ငြိမ်နေလိုက်သည် ။ ကွန့်မြူးမော
င်သည် လည်း အတန်ကြာနှုတ်ဆိတ်နေလေသည် ။

“အား...အား”

ပြော၍ မှ မကြာသေး။ ညာဘက်ခြေထောက်ကို
နာကျင်မှုသတ္တဝါဆိုးကြီးက ငုံ့ခဲလေပြီ။ ရပ်တည်၍ ပင် မရတော့။ ရိုးတွ
င်းချဉ်ဆီအားနည်းကာ အောက်ပိုင်း ချွေးထွက် နည်းသော နွေအတွက်
မကြာခဏ ဖြစ်လေ့ရှိသော ကြွက်တက်ခြင်းဟူသော ဝေဒနာ နှိပ်စက်

လေပြီ။

“ဟင်...မမ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

နွေ ထိုင်အချတွင် ကွန့်မြူးမောင် ပျာပျာသလဲဖြစ်ကာ ဒူးထောက်ထိုင်ချရင်း မေးလိုက်သည် ။

နွေ မဖြေအား၊ ညာဘက်ခြေထောက်ကို အတင်းနှိပ်လိုက်သည် ။ နာကျင်မှုအရှိန်ကြောင့် ချွေးသီးချွေးပေါက်တို့ က မိုးအလား ရွာသွန်းရင်း မျက်ရည်မိုးက စစ်ကူချင်နေပြီ။

ကွန့်မြူးမောင်က ခွင့်မတောင်းဘဲ...

“ကြွက်တက်တာလား၊ မြူးလုပ်ပေးမယ်”

နွေလက်ကို ဖယ်စေပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် နှိပ်ပေးသည် ။

ထိုနာကျင်မှုကို ရှက်ကြောက်တုန်လှုပ်ခြင်းက အားဖြည့်ပေးနေသည် ။

“အား... ရတယ်၊ တို့ ဘာသာနှိပ်မယ်”

နွေ ခြေထောက်ကို ပြန်ရုပ်သိမ်းယူသည် ။

သို့သော် မရ။ နာကျင်မှုက မျက်ရည်ကိုပါ အဖော်ခေါ်လေပြီ။

“မြူးမှာ ဦးအုန်းစိန်ပါတယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူ့ဣစ္စသယ ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ဦးအုန်းစိန်ကော်ပုလင်းကို နှိုက်ကာ နွေ့ခြေထောက်ကို ပွတ်လူးပေးလေသည် ။

နာကျင်မှုဝေဒနာ သက်သာစတွင် နွေ ကွန့်မြူးမောင်ကို စေ့စေ့ကြည့်မိသည် ။

နီထွေးသော နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ထားပုံမှာ ပီပီရီရီရှိလှသည်။
ယောက်ျားတန်မဲ့ ဤလူဘာကြောင့် များ ဤမျှချောနေရပါလိမ့်။ သူ့လုပ်
ဆောင်ပေးမှုသည် စေတနာပါကြောင်း တည်ကြည်သော မျက်နှာနှင့် လှ
ပီရပ်က သက်သေခံနေသည်။

“အို... မင်းလက်ကိုင်ပုဝါနဲ့ ငရဲကြီးတော့မှာ ပဲ”

ကွန့်မြူးမောင်က သူ့လက်ကိုင်ပုဝါနှင့် ကြွက်တက်သော နေရာ၌ ရ
စ်ပတ်ချယ်နှောင်ပေးမှုကြောင့် အားနားစွာ ငြင်းပယ်လိုက်သည်။

“ငရဲကြီးရင် ငရဲလေးကို နိုင်တာပေါ့။ ကိုင်း ထကြည့်

ကွန့်မြူးမောင်က ပြီးရွှင်စွာပြောပြီး ထလိုက်သည်။

ပြီးတော့ နွေ့ကို လက်ကမ်းပေးသည်။

ကမ်းလင့်သောလက်ကို နွေ့ မသိကျိုးနွံပြုလျက် မိမိဘာသာထလိုက်
သည်။

“အိုကေ ရသွားပြီ”

ကွန့်မြူးမောင်က ပြီးပြီး မလှမ်းမကမ်းရှိ ရေအိုးစင်ဆီသို့ လျှောက်
သွားပြီး လက်ကို ရေဆေးလိုက်သည်။ တော်တော် စေ့စပ်သည့် လူဟု
နွေ့ မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“လျှောက်နိုင်ရဲ့ လား”

“နိုင်ပါတယ်”

“ဖြည်းဖြည်းပဲလျှောက်”

“အင်း”

ကွန့်မြူးမောင် အကူအညီကို မလွှဲမကင်းသာသဖြင့် နွေ့လက်ခံလိုက်

ရသော်လည်း နွေစိတ်ထဲ ဘဝင်မကျနိုင်ပါ။

‘သည် ခြေထောက်ကလည်း နွေလယ်တောင် ကြွက်တက်ရတယ်လို့ ဖြတ်ပစ်လိုက်ရ’ ဟု ခြေထောက်ကို မကျေမနပ်သကဲ့သို့ ..’အဲဒီ မပွားကလည်း အရေးဆို အနားမှာ မရှိဘူး၊ ဒင်းသိမယ်’ ဟု မပွားကိုပါ မကျေနပ်။

ယခုတော့ မရင်းနှီးချင်ဘဲ ရင်းနှီးခဲ့ရသည် ။ မလိုချင်ဘဲ အကူအညီတွေ ရယူခဲ့ရသည် ။ စိတ်တွေ မွန်းကျပ်နေသည် ။

ရွှေနန်းကျင် နတ်ကွန်းကို လွန်မြောက်သည် နှင့် ကျိုက်ထီးရိုးရင်ပြင်ကို တောက်လျှောက်မြင်နေရရင် နွမ်းနယ်မွတ်သိပ် ပင်ပန်းခဲ့သမျှတို့ ယူပစ်လိုက်သည့် နှယ် ပျောက်ဆုံးသွားသည် ။ တက်ကြွလန်းဆန်း ကြည်ညို သဒ္ဒါပွားခြင်းက စိတ်အစဉ်သို့ ဝင်ရောက်နေရာယူသွားလေပြီ။

ကွန်မြူးမောင်ကို မသိမသာ ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်သည် ။ စေတီကို လှမ်းကြည့်နေသော သူ့မျက်လုံးအစုံမှာ ဖိတ်ဖိတ်တောက်လျက်ရှိသည် ။ ကြည်ညိုသဒ္ဒါပွားခြင်းဟူသော အရောင်က လင်းလက်လျက်ရှိသည် ။ မျက်လုံးလှကာ စူးစူးရှရှရှိသည် ။ နွေ တိတ်တခိုး မှတ်ချက်ချမိပြန်သည် ။

“အမောကို ပြေသွားတာပဲနော် မမ”

“အင်း ဘုရားတန်ခိုးတော်ပေါ့”

ထိုစဉ် နွေတို့ ဆီသို့ ကွန်ကရစ်လမ်းလေးအတိုင်း ပြေး လာပြီး တစ်ခေါက်ပြန်လာကြိုသော မပွား၏ အပြုံးမျက်နှာ လေးကို မြင်လိုက်ရသောတခဏ၌ နွေ၏ ရင်းတွင်း အဆိုင်အခဲတို့ ပျက်သုဉ်းသွားလေပြီ။

“မမလေးကို လာကြိုတာ”

“ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

“နာရီဝက်လောက်တော့ ရှိသွားပြီ ၊ ရင်ပြင်တော်ပေါ်တော့ နံ့သွားပြီး
...ပေးမမဖိနပ်”

ပျာပျာသလဲဟန်လေးဖြင့် နွေထံမှ ဖိနပ်ကိုလုယူကာ...

“နေပါစေ၊ ရပါတယ်”

ပေးပါ မမကလည်း ဆိုကာ အတင်းလုယူသွားသည် ။ ပြီးတော့
ကွန့်မြူးမောင်ကိုပါ လှမ်း၍ မျက်နှာလုပ်သည် ။

“အကို ဖိနပ်ကော ပေးလေ”

“ရတယ်ချာတိတ် လာလာဘုရားသွားဖူးကြရအောင်”

ကွန့်မြူးမောင်က မပေးဘဲ ရှေ့မှ ဦးဆောင်ထွက်သွားသည် ။ ရင်ပြင်
တော်အရောက်တွင် အာရုံခံတန်ဆောင်းသို့ ဝင်ကာ နွေဦးချပြီး အာရုံပြု
ဆုတောင်းမေတ္တာပို့ ရှိခိုးနေစဉ်...

ကွန့်မြူးမောင်ကတော့ ကျောက်တုံးကို ထိကပ်ပူဇော်ကန်တော့နိုင်
လေသည် ။ ယောက်ျားနှင့် မိန်းမ ဘုန်းကံချင်းကမှ မတူညီနိုင်ဘဲ။

‘ယောက်ျားဘုန်းကံကို မိန်းမလိုက်မမီနိုင်ပါလား’ ဟု နွေတွေးမိကာ
ယောက်ျားဆုပန်မိလေသည် ။ ကွန့်မြူးမောင်ကတော့ ဘုရားဆုပန်နိုင်
ပေမည်။

တစ်ဆက်တည်း ဆုတောင်းမြဲဖြစ်သော ဆုကို မမေ့မလျော့ တောင်း
မိပြန်သည် ။

အခန်း(၆)

“မမ”

“အင်”

ဘုရားရှိခိုးပြီး ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ကာ မြင်တွေ့သမျှမြင်ကွင်းများ
ကို ငေးမောနေစဉ် ကွန့်မြူးမောင်ရောက်လာသည်။ ။

“ဘယ်မှာ တည်းလဲ”

“ဪ ဟုတ်သားပဲ၊ ဂေါပက အတွင်းရေးမှူးကတော့ စာရေးပေးလို
က်တယ်၊ တိဿမှာ များ အခန်းရနိုင်မလား မသိဘူး”

နွေက စာထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ။ ကွန့်မြူးမောင်က လှမ်းယူရင်း...

“ရနိုင်ပါတယ် ဘုရားဖူး ပါးနေတာပဲ ၊ ကျွန်တော် သွားလုပ်မယ် မမ
နားနေခဲ့”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သွက်လက်စွာထွက်သွားသော ကွန့်မြူးမောင်ကို
နွေ တားဆီးခြင်းပင် မပြုလုပ်နိုင်ချေ။ ငေးလျက်သားပင် ကျန်ခဲ့လေသ
ည်။ ။

သိပ်မစောင့်လိုက်ရ။ ချက်ချင်းပင် ပြန်ရောက်လာသည်။ ။

သော့နှစ်ချောင်းအနက် နံပတ်တစ်ဆယ်သော့ကို နွေအားပေးပြီး...

“ရော့ မမတို့ က အခမဲ့ရခဲ့တယ်၊ အခန်းတစ်ဆယ်ယူ အဲဒီက
အလင်းရောင်ရတယ်၊ မြူးတော့ တစ်ရက်ခပေးပြီး ငှားခဲ့တယ် အခန်း
ဆယ့်တစ် ကပ်ရက်ပဲ”

“မင်းသာ မိန်းကလေးဆိုရင် ကောင်းမှာ ”

“ဗျာ.. ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ ငါးယောက်ခန်း တစ်ခန်းတည်းနဲ့ လုံလောက်လို့ ပါ”

“မောင်နှမတွေဆိုလည်း ဖြစ်တာပဲ မမရာ၊ ကိုင်းအခန်းမှာ ခဏနား

ရေချိုးပြီး ထမင်းစားဆင်းရအောင် မြူးတော့ ဆာနေပြီ”

နွေလည်း ဆာနေပြီ..သို့သော် ညစ်ပတ်နေသော ခန္ဓာကိုယ်ဖြင့် ထမင်းမစားတတ်သောအကျင့်က ရှိနေသဖြင့် တည်းခိုဆောင်၌ ရေအလျင်ချိုးရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်လေသည်။ ။

အဆောင်ခန်းအတွင်းသို့ရောက်တော့ ရေချိုးရန် အဝတ်အစားချွတ်စဉ် ခြေထောက်မှ လက်ကိုင်ပုဝါကို နွေအသာ ဖြုတ်ယူလိုက်သည်။ ။

နွေ ခြေထောက်ပတ်ပြီးသားကို ပြန်ပေး၍ မသင့်တော်သဖြင့် နွေအဝတ်ဟောင်းနှင့် အတူ သိမ်းထားလိုက်သည်။ ။

နောက်မှ အစားပြန်ဝယ်ပေးလိုက်သည်။ ။

ရေချိုးပြီးနောက် ထမင်းဆိုင်များ ဘက်ဆင်းပြီး စားသောက်သည့်အခါ၌ လည်း နွေတို့ ကို သူပင်ဦးဆောင်သွားသည်။ ။

ကျီးကန်းပါးစပ်သို့ လိုက်ပို့ပေးပြီး မုဆိုးတောင်သို့တက်သည့် အခါ ကျဉ်းမြောင်းမတ်စောက်ပြီး ချောက်ကမ်းပါးများ လည်း ရှိရာ ကွန့်မြူးမောင်၏ ဖေးမလက်တွဲမှုကို နွေလက်ခံလိုက်ရသည်။ ။

ယောက်ျားများ သည် အဘယ်ကြောင့် များ ဦးဆောင်နိုင်သော စွမ်းအားကို ရရှိနေရပါလိမ့်ဟု နွေတွေးရင်း မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည်။ ။ နွေတို့ မိန်းမများ ၌ အချောင်ခိုတတ်သော စိတ်ရှိ၌ သာ ယောက်ျားများ ၏ ဦးဆောင်မှုကို လက်ခံနေမိခြင်းဖြစ်မည်။ သူတို့ အယုအယသည် မိန်းမသားများ ၏ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးစိတ်ကို အဆိပ်အတောက်ဖြစ်စေသည် ဝင်။ ။

ကွန့်မြူးမောင် တွဲထားသော လက်ကို ဖြုတ်လိုက်သည်။ ။

သို့သော် ရှေ့သို့ သုံးလေးလှမ်းလှမ်းရန်ပင် နွေခက်ခဲသွားသည်။ ။ ကွ

နို့မြူးမောင်က လှမ်းထိန်းကာ လက်တွဲလိုက်ပြန်သည်။ ။

“မြူးကို အားနာနေသလား၊ မနာပါနဲ့ မြူးအတွက် မမကို တွဲလိုက်ရလို့ အပန်းမကြီးပါဘူး၊ မမက စိတ်ကဆောင်ပေမဲ့ ခန္ဓာက မလိုက်နိုင်ဘူးဗျ”

ကွန်မြူးမောင် အပြောကြောင့် မိန်းမသားများ ၏ အသွေးအသားတည်ဆောက်ဖွဲ့စည်းပုံက ပျော့ညံ့၍ အားကြီးသူ ယောက်ျားများ အပေါ် အလိုအလျောက် အားကိုးစိတ် ဝင်ခြင်းဖြစ်မည်။ သဘာဝကပေးသော အခြေအနေကြောင့် ဖြစ်ပေမည်ဟု နွေသည် ဖြေသာသော အတွေးဖြင့် ဖြေဖျောက်ကြည့်သည်။ ။

နွေသက်ပြင်း ငွေငွေချလိုက်မိသည်။ ။ နွေ၏ ခံယူချက်တို့ သည် ကွန်မြူးမောင်နှင့် တွေ့မှ ပြောင်းစပြုလာခြင်းကို နွေရိပ်မိနေပြီ။ ဤအတွက် နွေ တုန်လှုပ်မိသည် ...ထိုကြောင့် မလွဲသာ၍ ယူမိသော ကွန်မြူးမောင်၏ ယုယဖေးမမှုအပေါ် သာယာမှုမရှိစေရန် နွေကိုယ်နွေ ဆုံးမရင်း ညဘက်၌ ရင်ပြင်တော်ရှိ အာရုံခံတန်ဆောင်းတွင် အာရုံပြုအမိဋ္ဌာန် ပုတီးစိပ်နေလိုက်သည်။ ။

ကွန်မြူးမောင်လည်း နွေနည်းတူ စိပ်သည် ပင်။

ယခုခေတ် လူငယ်လူရွယ်တော်တော်များများ သည် ဘာသာရေး၌ ယုံကြည်ကိုင်းရှိုင်းမှုရှိကာ လူကြီးများ နည်းတူ ပုတီးစိပ်ခြင်း တရားထိုင်ခြင်းတို့ ကို ရန်ကုန်ရှိ တရားရိပ်သာများ ၌ လည်းကောင်း၊ ဘုရားများ ၌ လည်းကောင်း နွေတွေ့မြင်ခဲ့ရသည်။ ။

ကွန်မြူးမောင်ကဲ့သို့ ခေတ်ဆန်ဆန် ခပ်မြောက်မြောက်ပုံစံလေးသည် လည်း ဘာသာရေး၌ တလေးတစားရှိခြင်းကို နွေအံ့သြခဲ့ရသည်။ ။ မထင်မှတ်ခဲ့ပေ။

လောကကြီး၌ နွေမခန့်မှန်းနိုင်သော လူ့စိတ်များ အသွင်စရိုက်များ များစွာရှိနေပေလိမ့်မည်။

“လူရှင်းရင် ဆယ်နာရီဆို မီးပိတ်မယ် မမ အခု ကိုးနာရီပြီ ပြန်ရအောင်”

အရာရာကို သိရှိဂရုထားဟန်ဖြစ်သော ကွန့်မြူးမောင်ကို နွေ အထင်မသေးဝံ့တော့ချေ။

“မနက်အာရုဏ်ဆွမ်း ၊ လာကပ်ဦးမလား မမ”

“အေး တို့ အခန်းကို အသံလှမ်းပြုလိုက် ၊ တို့ ကစောစော မထတတ်လို့ ပြီးရင် တစ်ခါတည်းဆင်းမယ် ၊ မင်းနေခဲ့ဦးမလား”

“မနေပါဘူး မမနဲ့ လိုက်ဆင်းမှာ ပါ”

အဆောင်ဆီသို့ပြန်ရင်း စကားပြောဖြစ်ကြသည် ။

ရင်ပြင်ပေါ်တွင် ဟိုတစ်စု ဒီတစ်စုထိုင်ကာ စကားကောင်းနေသည့် ဝိုင်းကကောင်းသည် ။ ကစားသည့် ဝိုင်းက ကစားနေကြသည် ။

‘အိပ်ရမှာ တောင် နှမြောတယ်’ ဟု နွေက စိတ်ထဲညည်းညူမှုကို ကွန့်မြူးမောင်က နှုတ်မှ ဖွင့်ဟလိုက်ရာ သူ၏ အတွေးနုနု ရှိနေခြင်းကိုပါ နွေအံ့ဩရပြန်သည် ။

“မြူးတော့ အိပ်ရမှာ တောင် နှမြောတယ်”

“ဒါဖြင့် နေခဲ့လေ”

“မီးမပိတ်ခင် ဝင်တာပဲ ကောင်းပါတယ်”

သို့နှင့် အခန်းအသီးသီးပြန်ခဲ့ကြသည် ။

သို့သော် ထိုညက အိပ်ပျော်ခြင်းနှင့် နွေ ပဋိပက္ခဖြစ်ရသည် ။ အာရုံ
တက်ခါနီးမှ အိပ်ပျော်ခြင်းက နွေ့ကို အနိုင်ရသွားသည် ။

“ဒေါက်..ဒေါက်”

“မမ ..မမ..အာရုံဆွမ်းကပ်ရအောင်လေ၊ဆွမ်းဗန်းလာပို့နေပြီ”

ကွန့်မြူးမောင်အသံကြောင့် အိပ်မှုန်စုံမွှားနှင့် နွေဦးထလာခဲ့သည် ။
မပွားကိုပါ နှိုးပြီး...

“အေး အေး..နှိုးပြီ၊ တစ်ခါတည်း တန်းဆင်းရအောင်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့..မြူးတော့ အဆင်သင့်ပဲ”

နွေ ဝီရိယကောင်းသော ကွန့်မြူးမောင်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်မိသွားသ
ည် ။ ယခင် မိမိတို့ ချည်းလာစဉ်က အာရုံဆွမ်းကို အမြဲ မမီခဲ့ချေ။ အိ
ပ်ယာထ နေမြင့်သွားသည် ချည်းပင်။

နွေတို့ ဘုရား၌ အာရုံဆွမ်းကပ် ရှိခိုးဆုတောင်း အမျှဝေပြီးသည် နှင့်
တန်းဆင်းခဲ့ကြသည် ။

ကွန့်မြူးမောင်သည် ဘုရားကို လှမ်းကြည့်ရင်း...

“တကယ်တမ်းပြန်ရမယ်ဆိုတော့လဲ မပြန်ချင်သလိုပဲနော်”

“ဟုတ်တယ် တက်တုန်းကလည်း မောတယ် နောက်ဒီလောက်ပင်ပ
န်းတဲ့ ခရီး ဘယ်တော့မှ မလာဘူးဆုံးဖြတ်လိုက်ပေမဲ့ ဘုရားကို မြင်လို
က်တာနဲ့ ပင်ပန်းသမျှတွေ ပျောက်သွားတော့တာပဲ၊ ဆင်းလာရမှာ
လည်း မဆင်းချင်သလိုလိုလွမ်းသလိုလို ခံစားရပြီး နောက်တစ်ခေါက်
ထပ်မှန်းတော့ဒါပဲ”

နွေက ခံစားခဲ့ရသည် ကို အေးအေးဆေးဆေး ရှင်ပြမိသည် ။

ငါးနာရီပင် မထိုးသေးသဖြင့် မှောင်မိုက်နေသည်။ ကွန့်မြူးမောင်က လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် နွေအား ဂရုတစိုက် လမ်းပြပေးလေသည်။

တောင်တက်ခရီးသည် မောဟိုက်မှုကို ပိုစေသကဲ့သို့ တောင်အဆင်းက ခူးမခိုင် ခြေမခိုင် အရှိန်ဖြင့် ယိုင်လဲချင်သည်။ ခန္ဓာကိုယ် ထိန်းထားရသဖြင့် ခြေချောင်းကလေးများ နာကျင်လျက်ရှိသည်။

အပြန်ခရီး၌ ကွန့်မြူးမောင် လမ်းထိန်းပေးသဖြင့် လဲမသွားခြင်းကို လေးကြိမ်တိတိ ခံခဲ့ရသည်။

စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းနှင့် ကျေးဇူးတင်ခြင်းကို ရောထွေးကာ အပြုံးဖြင့် ကွန့်မြူးမောင် ကူညီမှုကို အသိအမှတ်ပြု စကားဆိုလိုက်မိသည်။

“မင်းသာ မပါရင်တော့ မမတော့ ခူးပြပြီးပဲ ပြန်ရမလား၊ သွားကျိုးလေးနဲ့ ပဲ ပြန်ရမလားတောင် မသိဘူးကွယ်”

“အဲဒါ ဘုရားဖူးအဖော်ဆိုတာ လိုအပ်တယ်ဆိုတဲ့ သာဓကတစ်ခုပဲ ပေါ့နော်”

“မင်းက တို့ စကားကို ပြန်ချေတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ချေပခြင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မမေ့သေးလို့ ပြောလိုက်မိတာ ၊ မမ စိတ်ဆိုးသွားသလား”

“စိတ်ဆိုးတယ်ဆိုတာ မကျေနပ်မှ ပေါ်လာတာပဲ၊ မင်းပြောတာမှန်နေတော့ စိတ်ဆိုးစရာ မလိုဘူးပေါ့”

နွေက အမှားကို ဝန်ခံလိုက်သည်။ ကွန့်မြူးမောင်သည် ပြုံးလျက်နှင့် ဝါးသေနတ်ရောင်းသော ဆိုင်ဆီသို့ ချဉ်းကပ်ကာ..

“သေနတ် ဝယ်ရဦးမယ်၊ အိမ်မှာ ချာတိတ်တွေ ရှိတယ်”

နွေကတော့...

“တို့ ကတော့ ပြန်ခါနီးမှ ကျိုက်ထိုက်ပဲ ဝယ်တော့မယ် မိသူ လူးဆိုး အတွက်လေ၊ မင်းပြန်ခါနီးရင်လည်း ပြော..တို့ လက်ဆောင်ပါးချင်လို့ ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ၊ လက်မြှောက်လိုက်”

နွေကို ဝါးစတင်းဂန်းနှင့် ချိန်ထားလေသည် ။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ပြီး ပြုံးနေသော ကွန်မြူးမောင် အပြုံးက နှစ်လိုဖွယ်အတိ။ သို့သော် သေနတ်ဒင်ကတော့ဖြင့် နွေကို မျက်မှောင်ချီစေသည် ။

“မချစ်ရင် သတ်ပစ်မယ်”

ဟူ၍ ဖြစ်သည် ။

“တို့ က မချစ်ရင် မဟုတ်ဘူး လေ နွေပါ”

“ဟုတ်လား”

ကွန်မြူးမောင်က သဘောကျစွာ ရယ်မောပြီး သေနတ်ကို တစ်လမ်း လုံး ဆော့ကစားလာသည် ။ မိန်းမလှလေးများ နှင့် လမ်းမှာ ဆုံလျှင် “ဒက်...ဒက်” နှင့် ပစ်လိုက်သေးသည် ။ တကယ်ကလေးတစ်ဦးလို လွတ်လပ်စွာ လှုပ်ရှားနေသည် ကို နွေမသိမသာ အကဲခတ်နေမိသည် ။

လူတစ်ယောက် ငါ့ကို မချစ်ရင် နုတ်နုတ်စဉ်းမယ်ဟု ရေးထားသော ဓားတစ်စင်းနှင့် နွေမျက်နှာနား ရစ်ဝဲအပြတွင် ကွန်မြူးမောင်က ထိုသူအား...

“မထိနဲ့ မင်းမိန်းမ မုဆိုးမ ဖြစ်သွားမယ်”

ဟု ရှူတင်းတင်းပြောပြီး သူ့ကျိုက်ထီးရိုး သေနတ်ကြီးနှင့် ချိန်ရင်း ပြောလိုက်သည် ။ ထိုလူငယ်က သူ့ဓားကိုပါ မြှောက်ကာ...

“မှားပါတယ် ၊ ပိုင်ရှင်ရှိမှန်း မသိလို့ ပါ၊ လက်နက်ကြီးတွေ အရှုံး ပေးပါတယ်”

ဟု ပြူးတူးပြူးတူးပြောပြီး နွေတို့ ရှေ့မှ ပြေးဆင်းသွားသည် ။ သူ့အ ပေါင်းအသင်းများကလည်း ခုန်ပေါက် တွန့်လိမ်ရင်း ပြေးဆင်းသွားကြ သည် ။ ပါးစပ်ကလည်း ဟစ်အော်သွားကြသေးသည် ။’ရ..ဟု ..အု...အု.. အု’ ဟူသော လူရိုင်းတို့ အသံ။

နွေက အသံထွက်အောင် ရယ်မောလိုက်ပြီးမှ သတိရကာ၊ ပါးစပ်ကို လက်ဝါးနှင့် ပိတ်လိုက်သည် ။ ကွန့်မြူးမောင် ကို သတိရ၍ ကြည့်လိုက် ၏။ ထိုအခါ စူးစူး စိုက်ကြည့်နေသော ကွန့်မြူးမောင် မျက်လုံးနှင့် လှစ်ခ နဲ့ ဆုံစည်းလိုက်ရသည် ။

ကွန့်မြူးမောင်က ချက်ချင်းပင် ဟက်ခနဲရယ်သံ ပြုလျက်..

“အဟတ်...ကမ္ဘာမှာ ကိုယ့်ထက်ပေါ်ရဲတဲ့ သူတွေ ရှိပါသေးသလား”

ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသော ရင်အစုံသည် ကွန့်မြူးမောင် အပြောကြောင့် လွင့်ပြေးသွားပြန်သည် ။ နွေသက်ပြင်းချလိုက်ပြီး မျက်လုံးအစုံကို လမ်း သို့သာ ရှေးရှုလိုက်သည် ။ ယခုခေတ် လူငယ်များ ၏ ရဲတင်းသော သွက် လက်သော ပြောဆိုရဲသော အပြုအမူများ အပေါ်လိုက်၍ စိတ်လှုပ်ရှားရ မည်ဆိုလျှင် မလွယ်။ မိမိသာလျှင် ရူးသွားနိုင်လိမ့်မည်ထင်။

သို့သော် ကွန့်မြူးမောင်သည် ထိုအရာကို ခပ်ပေါ့ပေါ့လေးဖြင့် မေ့ ပျောက်ပစ်မည့် လူစား မဟုတ်ကြောင်းကိုတော့နွေ မှန်းဆမိသည် ။ ကွ န့်မြူးမောင်၏ အပြုံးနှင့် မျက်ဝန်း၌ ထူးကဲသော စွမ်းအားတစ်မျိုးရှိနေ သည် ကို နွေကိုယ်တွေ့ခံစားမှုဖြင့် နားလည်နေသည် ။ နွေ့ရင်မှာ နွမ်းန ယ်မောဟိုက်သည့် ပမာ ခံစားနေရသည် ။ တောင်တက်၊ တောင်ဆင်း ခ ရီးပန်းမှုကြောင့် လား။

ဘာကြောင့် မှန်း နေ့ မသိပြီ။

*